

Người Hầu Của 4 Hoàng Tử

Contents

Người Hầu Của 4 Hoàng Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	16
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	24
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	40
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50

Người Hầu Của 4 Hoàng Tử

Giới thiệu

Cô bé vẫn cứ mãi miết chạy. không nói gì, nhưng thể lực của trẻ con so với người lớn thì quả là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hau-cua-4-hoang-tu>

1. Chương 1

Một cô nhóc tầm 16 tuổi đang chạy trên đường, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, thở hồng hộc, trên người mặc bộ váy màu xám đã vấy bùn. Sau cô có một toán người như bảo vệ trong bệnh viện, liên tục hét:

_ Cô bé! Quay lại mau! Cả bệnh viện đều rất lo cho cô đấy!

Cô bé vẫn cứ mãi miết chạy. không nói gì, nhưng thể lực của trẻ con so với người lớn thì quả là một trời một vực, nhất là cô còn là con gái. Khoảng cách giữa cô và toán người ngày một gần, tiếng bước chân dồn dập, cô bé quay đầu nhìn khuôn mặt xanh xao lại càng biến sắc. Cô chạy vào một con hẻm nhỏ tối tăm, có ba lối rẽ, cô không biết nên chọn thể nào, cô đang suy nghĩ nếu không may chọn đường toàn bọ du côn thì còn càng đáng sợ, tiếng bước chân của toán người đã gần kề, cô lại càng hoảng, nhìn quanh quát chợt thấy có một bàn tay túm lấy mình kéo vào một lối rẽ tối nhất. Cô vẫy vùng trong lòng hoảng sợ vô cùng, quẫy đạp... miệng dù đã bị bịt nhưng cô cố gắng nói, nhưng cũng chỉ phát ra những tiếng “ừ... ừ...” Cô cắn thật mạnh vào bàn tay đang giữ lấy mình, chủ nhân bàn tay đó khẽ ”A!” một tiếng, nhỏ giọng nói: “ngồi im đi! Muốn bị họ bắt lại thì cứ việc chạy ra!” Toán người kia xì xào bàn tán không biết cô chạy đi đâu, mà mỗi hẻm thì lại dài nên đang phân vân và lắng nghe động tĩnh. Tiếng nói của người đó đúng là đánh vào tâm can cô, giọng trầm, lạnh lùng lại mang uy quyền mà không ai có thể làm trái, cô bèn im thin thít. Chừng nửa tiếng sau thì toán người đó hậm hực bỏ về, không quên để lại mấy câu **** thề. Lúc bấy giờ người kia mới buông cô ra, tim cô đập thình thịch thình thịch. Người con trai “ôm” cô lúc nãy cũng đã đứng lên, bước ra khỏi con hẻm, cô bèn đi ra theo. Đi ra ngoài hẻm mà cô cũng vẫn còn đi theo mình làm người con trai kia vô cùng khó chịu, anh quay lại, lạnh nhạt nhìn cô nói:

_ Đi theo tôi làm gì?

Cô chợt thấy loá mắt, chỉ thấy người con trai trước mặt cao ráo, hơi gầy, mặc chiếc sơ mi trắng và quần âu màu đen hơi bó, đi giày thể thao trắng đen. Khuôn mặt vô cùng đẹp nha, lại thêm nước da trắng hồng lại càng nổi. Cô bất giác nói:

_ Thiên sứ!

Người con trai lông mày càng nhíu lại chặt hơn, lạnh lùng nói:

_ Tôi không phải thiên sứ thiên seo gì hết! Đi theo tôi làm gì?

Cô bé nói:

_ Tôi thích đi thì đi!

Người con trai đờ ra chút rồi bật tiếng cười lớn. Cô bé lắc lắc đầu nhìn hẩn chăm chăm, đang suy nghĩ xem người con trai này có phải bị thần kinh rồi không? Anh ta bỗng nhìn cô nói:

_ Tên cô?

Cô hát hàm nói:

_ Nguyễn Nhược, còn anh?

_ Đình Phong! Cô đi theo tôi chứ? - ánh mắt anh chợt loé lên một tia sáng gì đó, vừa lạnh vừa có vẻ giễu cợt.

Nguyễn Nhược dù không hiểu lắm nhưng thấy sự giễu cợt thoáng qua của anh bèn cao giọng, hất mặt nói:

_ Được! Sợ gì chứ! Dù sao tôi cũng chẳng còn nhà mà về!

Đình Phong cười nhạt, kéo tay cô vào chiếc xe ferrari màu đen phóng đi...

2. Chương 2

Ngồi trong xe, Nguyễn Nhược nhìn ngó hết thứ này đến thứ khác, sờ hết tủ lạnh nhỏ trong xe lại đến TV, vỏ bọc của ghế. Cô khẽ cười:

_ Ô, không ngờ anh cũng có vẻ khá giả đấy!

Đình Phong lười nhác hỏi lại:

_ Vậy cô nghĩ tôi nghèo?

Nguyễn Nhược lại cười:

_ Nếu dựa vào vẻ ngoài của anh thì có lẽ là vậy?

_ Cô là người đầu tiên nói tôi như vậy, vẻ ngoài của tôi làm tôi trông nghèo à?

_ Ô, theo người khác thì tôi không biết, còn với tôi thì chắc là vậy?

_ Điểm nào mà cô nhận xét vậy?

_ Hừm~ Anh không cần biết

~Đình Phong cười như không cười:

_ Hay là cô muốn gây sự chú ý với tôi?

Nguyễn Nhược thất thần, chỉ tay vào cô rồi vào anh, ngẫm nghĩ gì đó rồi phá lên cười. Đình Phong khẽ nhún mày:

_ Có gì đáng cười sao?

Nguyễn Nhược ho khan một tiếng, rồi khuôn mặt đỏ ửng lại, hình như cô đang nhịn cười quá mức rồi, cô cố nín cười, nói:

_ Anh nghĩ anh ĐÁNG để tôi làm vậy sao?

Cô nói không hề có ý mỉa mai, chỉ muốn trêu chọc anh một chút, vậy mà từ ngữ “ĐÁNG” đó như một tia sét đánh vào Đình Phong, anh ngơ ra một chút rồi nói:

_ Vậy cô nghĩ cô là ai?

_ Hừm~ Là ai thì tự tôi biết thôi

~Đình Phong gằn từng tiếng:

_ Dù là ai, cô-cũng-không-đủ-tư-cách-nói-tôi-đâu! Cô biết tôi là ai không?

Nguyễn Nhược ngúc ngắc đầu, chùng như suy nghĩ, rồi cô mỉm cười:

_ Không!!!!

” Ầm

”

Đình Phong nghe như tiếng sấm nổ bên tai, không biết anh là ai đúng là cô chết chắc rồi, dám “sỉ nhục” anh như vậy. Nhưng bất chợt 1 suy nghĩ loé lên, đuôi mắt Đình Phong nheo nheo lại, như vẻ giễu cợt:

_ Cô có dám thi với tôi không?

_ Thi gì? - Nguyên Nhược ngạc nhiên vì tự nhiên chuyển sang đề tài khác.gi

_ Nếu cô thua tôi, tôi sẽ đá cô vào cái bệnh viện hay băng đảng ngu ngốc nào đó từng truy đuổi cô. Còn nếu cô thắng, tôi sẽ nhường quyền thừa kế gia tộc họ Đình cho cô!

Nguyên Nhược khẽ giật mình, cô thấy kì lạ vì sao cô cố tình nói mỉa mai anh nhưng anh không tức giận còn đòi thi thố nữa, mà thứ cá cược đều là “hàng khủng” cả, nhưng không sao, mạo hiểm cũng tốt, không mạo hiểm thì cuộc đời chẳng còn thú vị...

_ OK! Thi gì cứ nói!

Đình Phong khẽ ngạc nhiên vì nếu cô thua thì cô sẽ quay lại nơi nào đó mà cô không muốn quay lại đến mức thâm thối kia mà vẫn bình thản như thường, anh khẽ cười (trong lòng thôi, không phải mỉa mai đâu) , chắc phải đánh giá lại cô gái này một chút. Anh nói:

_ Cô sẽ phải làm người hầu cho “4 hoàng tử học viện First Star”, trong đó có tôi, cô sẽ là người hầu đặc biệt, cô sẽ được huy hiệu bạch kim, điều kiện là trong vòng 1 năm làm người hầu cho bọn tôi, dù bọn tôi có làm gì, quyền rũ cô đến đâu thì cô cũng không được mang tình cảm với bất cứ ai, đồng ý chứ? - Đình Phong khẽ cười thâm, anh vô cùng tự tin vào “sức hút” của mình.

Nguyên Nhược đáp:

_ Đơn giản~ Chỉ thế thôi là được chứ gì? Chắc 3 hòng tử gì gì đó còn lại cũng chỉ như anh thôi~ Có gì khó đâu

~Hớ~ Đình Phong ngó ra, cô gái này~ dám coi thường anh hả~~ Anh cố kìm cơn tức giận, nói:

_ Được, cô cẩn thận đó!

Chiếc xe ferrari màu đen phóng đến học viện “First Star”, nơi ở đặc biệt của “4 hoàng tử”...

3. Chương 3

“Học...học...học...”

Tiếng thở gấp gấp cứ vang trong hang động. Một cô nhóc 7 tuổi cứ mãi miết chạy, trên tay cầm một túi thuốc, cô vừa chạy vừa nhìn vào túi thuốc, cô tự khuyến khích mình. Đây là lại thuốc hiếm, nếu không mang về, em trai cô sẽ không thể mỉm cười với cô lần nào nữa! Từ đầu cô đáng ra cũng không cần phải đi, có người hầu rồi, nếu đi cô có thể mang theo vệ sĩ nhưng cô không muốn. chỉ vì một phút bốc đồng, muốn chứng tỏ mình là đã là “người lớn” mà cô bất chấp tất cả, đi lấy thuốc một mình, để rồi bị tên sát thủ truy đuổi, chạy vào cái hang tối tăm do hấn sắp đặt từ trước vào đây. Lẽ ra, trong cái hang này, cô có thể thoát, cô có thể chui vào một ngách nhỏ nào đó mà trốn, nhưng cô không thông đường, vết thương trên cánh tay trái lại không ngừng chảy máu, thành những vệt đỏ dẫn đường cho hấn. Còn hấn, lại có quá nhiều lợi thế, là người đã trưởng thành, đương nhiên sức khỏe hơn cô, hấn lại có đèn pin, thông thạo đường đi. Cô thì chỉ có chiếc điện thoại và con dao, điện thoại chỉ có thể dẫn đường cho cô bằng ánh sáng mờ nhạt, không thể báo cho ai vì đang nằm ngoài vùng phủ sóng. Con dao thì nhỏ, trước khi cô đâm được hấn thì hấn đã tóm gọn cô bằng đôi tay nhuộm máu, không biết đã giết bao nhiêu người kia rồi! Chỉ có thể giết hấn khi hấn

tóm được cô, và cô bắt chợt rút dao ra đâm hấn, nhưng cơ hội thực hiện quá nhỏ, hấn có thể dùng tay kia mà đỡ lấy dao, và dùng chính con dao đó để... cô!

Cô chỉ có thể chạy, chạy miết, tiếng bước chân sau cô cũng vang đều đều... Chợt cô nhìn thấy một cái nắp, còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa, kệ, gì cũng được, thoát được là được rồi! Cô vội lấy tay cạy nắp lên, không ổn... Cái nắp vẫn nguyên si không nhúc nhích dù chỉ một chút, tiếng bước chân sau cô gần kề... Cô vội lấy con dao, rạch vào phần nằm sát nắp cống...Ánh sáng từ đèn pin chiếu thẳng vào mặt cô, hấn cất lên điệu cười man dại, liếm lưỡi dao. Dưới ánh đèn pin, lưỡi dao sáng loá, ánh sáng của sự chết chóc... Hấn bước đến gần, cô vội vã đẩy mạnh lực, dùng hết sức để lưỡi dao cạy được cái nắp lên, và cô thành công! Cô khẽ cười, nhảy xuống, đóng vội nắp. Trước khi đóng hết, cô còn kịp nghe một câu **** thê thô tục của gã ta. Ánh sáng từ điện thoại giúp cô thấy đây là một ngách nhỏ, có nước chảy ra ngoài, cô vui mừng chạy dọc theo ngách. Lúc cô nhận thấy ánh sáng bên ngoài cũng là lúc mà cô bị đâm sát thủ khác tóm cổ! Điệu cười man dại vang lên, cô nhận thấy đó là điệu cười của gã chủ tịch tập đoàn Trịnh Vân ngu ngốc. Hấn dí cái mồm bần thỉu hôi thối vào sát tai cô:

_ Tiểu thư nhà họ Đường ơi, vất vả cho cô rồi, chỉ tiếc là cô không thoát nổi khỏi tay tôi đâu!

Đến lúc này Đường Vi Lâm mới nhận ra, gã ta có thể dễ dàng tóm được mình, nhưng hấn cố tình chơi trò “mèo vờ chuột” để mình đau khổ, vui sướng đủ cả gã mới ra tay! Gã khôn khiếp!

Sau đó, Đường Vi Lâm để mặc cho đám sát thủ dẫn cô về nơi ở của gã. Cô giả câm giả điếc, không màng sống chết, cô biết cha bỏ mình, cô không hận ông bỏ cô, cô chỉ hận vì sao ông không sai người lấy lại thuốc cho em trai cô? Để nó phải chết như vậy?

Cô sống bằng nỗi hận thù, sự mệt mỏi, chán ghét mọi thứ. Gã chủ tịch đó cũng không làm gì được cô, chỉ dám giam lỏng cô vì vẫn còn sợ gia tộc họ Đường. Hấn gửi cô vào bệnh viện, sai người canh gác, nhưng cô đã bỏ trốn bằng những đòn taekwondo mà cô lén học được. Hư~ thật nực cười khi bọn sát thủ giả danh bảo vệ bệnh viện kia la om sòm như kiểu người của bệnh viện nhân đức ấy

~Từ giờ, cô đã không còn là Đường Vi Lâm nữa! Cô là Nguyên Nhược! Cái tên Đường Vi Lâm sẽ được sử dụng khi cô lật đổ bà mẹ kế và người-từng-là-người-cha-mà-cô-quý-trọng! Cô sẽ dành lại nhà họ Đường!

Tỉnh khỏi giấc mơ, Nguyên Nhược uể oải thức dậy, cô liếc nhìn xung quanh, thấy mình ở trong căn phòng màu kem rất trang nhã, cô nhớ ra tối qua đến nơi ở của “4 hoàng tử học viện First Star”, nhưng chưa gặp 3 hoàng tử kia vì họ đã “đi vào cõi mộng” rồi~ Dù sao cô cũng chẳng hứng thú với họ. Cô bước ra khỏi giường, lấy một bộ váy màu lam rồi vào phòng tắm. Những giọt nước mát lạnh chảy xuống cơ thể trắng nõn của cô, xua đi cái cảm giác ảo não từ giấc mơ của kí ức vừa rồi.

Xong xuôi, cô chải lại tóc, mái tóc đen xoăn mượt ôm trọn lấy khuôn mặt trái xoan trắng hồng. Cô thoa ít son dưỡng, cô khẽ cười thầm :“Nếu mấy gã ‘hoàng tử’ đó mà thích ta thì sao ta? Ta sẽ hành hạ hấn cho xem~ Ha ha”

Rồi cô bước xuống cầu thang, vào phòng ăn nơi có 4 hoàng tử đang yên vị trên chiếc ghế da...

4. Chương 4

Cánh cửa phòng ăn nhẹ nhàng mở ra, một cô gái bước vào nói với 4 hoàng tử đang ngồi rất thoải mái:

_ Xin chào, tôi là Nguyên Nhược!

Rồi Nguyên Nhược dùng tay khẽ vuốt tóc, môi nở nụ cười hình bán nguyệt có độ sát thương gần bằng bom nguyên tử. Nhưng đáp lại chỉ là những cái nhìn hờ hững / thú vị, chấm hết. Cô vô cùng cảm tức nói với chàng hoàng tử đang ngồi nhấm nháp ly rượu vang (hừm, uống rượu trước tuổi à) :

_ Anh phải giới thiệu mọi người với tôi mới phải phép chứ?

Đình Phong đặt ly rượu xuống, nhếch nhếch môi, rồi chỉ tay vào cô nói với 3 người con trai còn lại:

_ Đây là người hầu mới của chúng ta!

Nguyễn Nhược sau một hồi tức muốn ói máu thì cười gượng nói:

_ Chỉ thế thôi sao? Anh phải giới thiệu họ cho tôi chứ?

Đình Phong nhếch nhếch môi lần 2, nói:

_ Tôi chưa nghe chủ chào người hầu bao giờ!

Nguyễn Nhược nghiêng răng kèn kẹt nói:

_ Ô! Phải rồi, ông chủ thúì, ông nên bỏ ngay ly rượu đi!

_ Vì sao tôi phải nghe cô? (>-o)

_ Người hầu phải có trách nhiệm chăm sóc ông chủ mà, phải không? - Vừa dứt lời, Nguyễn Nhược dùng “vô ảnh cước” đá bay ly rượu của Đình Phong ra góc phòng vỡ tan, để lại những khuôn mặt có mắt chữ A, mồm chữ O.

Rồi một tiếng cười vang lên, phá tan sự im lặng, rồi một chàng trai bước ra, nở nụ cười toả nắng với Nguyễn Nhược:

_ Chào em! Em rất thú vị đấy! Tôi là Lôi Vũ, hân hạnh được làm quen!

Rồi Lôi Vũ nắm bàn tay của Nguyễn Nhược, rồi nhẹ nhàng hôn lên đó. Khoảnh khắc đó, nhịp tim của Nguyễn Nhược lệch mất 1 giây, đủ để khiến cô thần thờ.

Một giọng nói ngây thơ vang lên:

_ Lôi Vũ! Anh hư quá đi! Giành quyền “hun” cô ấy trước em rồi!

Rồi một cậu nhóc cao tầm 1m55 chạy ra chỗ Nguyễn Nhược, kiễng chân hôn lên má cô một cái đánh “chụt”.

Mặt Nguyễn Nhược đỏ như gấc chín, Lôi Vũ xoa xoa đầu cậu nhóc ấy, nói:

_ Sun, ngoan, em làm cô ấy xấu hổ rồi

~Rồi anh quay ra nói với Nguyễn Nhược:

_ Em đừng giận, Sun mới 15 tuổi thôi, nó ngây thơ lắm!

Nguyễn Nhược gật gật đầu như một cái máy, rồi cô thất thần hướng ánh mắt ra cửa sổ, nơi có vị hoàng tử thứ 4 đang đứng...

5. Chương 5

Có bao giờ bạn thấy có thiên sứ lai ác quỷ chưa? Nếu bạn cũng như Nguyễn Nhược - chưa từng thấy thì giờ bạn sẽ không biết cô ấy đã ngạc nhiên/ thất thần đến mức nào khi đứng trước mặt vị hoàng tử thứ 4 này. Cô nhìn chăm chăm vào người này, ngắm kĩ càng đến mức xuất thần, chỉ còn chưa chảy nước miếng thôi (tởm quá đi!!). Nhưng cũng phải kể đến mức độ điển trai của chàng nha! Mái tóc bạch kim bay bay, càng thêm rực rỡ dưới ánh nắng, khuôn mặt baby kute không thể tả! Đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt, một bên màu lam, một bên màu xanh nước biển nhạt. Nhưng điều quan trọng của thời đại là người con trai này đang cười, một nụ cười có vẻ rất tươi tắn, rực rỡ, nhưng sao Nguyễn Nhược thấy có vẻ như còn có phần “sát khí” lờn vờn xung quanh. Nhưng cũng phải nói thêm, người con trai kia bị Nguyễn Nhược nhìn đến ngứa khắp người, còn 3 chàng hoàng tử tội nghiệp thì vô cùng ? Đưa ánh mắt vô cùng “triu mến” nhìn bạn mình. Chàng hoàng tử thứ 4 nhận được những ánh mắt “chứa chan tình yêu tha thiết” của các bạn mình mà toát mồ hôi hột, gượng cười nói với Nguyễn Nhược:

_ Mặt tôi có dính nhọ hay sao?

Nguyên Nhược giật nảy mình, mặt đỏ như gấc chín, lúng búng nói:

_ À ... vâng...à....không có gì đâu ạ!

Điều này càng làm cho 3 chàng hoàng tử còn lại sôi máu khi lần đầu thấy một Nguyên Nhược “nữ tính” thế này, mà lại là với người khác! Nguyên Nhược mặt mày vẫn còn đỏ, nhỏ giọng nói:

_ Xin lỗi!

Mặc dù “rất có vấn đề” nhưng anh chàng vẫn lịch sự nói:

_ Không sao! Mà bạn là ai? Tôi chưa thấy bạn bao giờ?

Nguyên Nhược nghe mà lòng chùng xuống, cô nghĩ: “Hoá ra từ nãy đến giờ anh ấy không hề để ý đến mình?”

Cô nói:

_ Em là Nguyên Nhược, người hầu mới của các anh!

_ À, ra vậy. Ừm, tôi tự giới thiệu nhé, tôi là Lạc Đăng, rất vui được làm quen với em! - Rồi anh đưa tay ra, khẽ mỉm cười. Nguyên Nhược lúng túng đưa tay ra bắt lấy tay anh, giọng đầy vẻ thẹn thùng:

_ Em...em cũng vậy!

Cả hai cứ cười cười nói nói, không hề cảm nhận được trong tâm hồn của 3 chàng trai còn lại, có những con mãnh thú đang vô cùng sôi máu trước cảnh tượng “rất ngứa mắt” này...

6. Chương 6

Căn bản là bữa sáng của 4 hoàng tử diễn ra thì có đến 3 hoàng tử uống đến mấy bình dấm chua rồi, mặt đỏ bừng bừng đầy phẫn nộ, lao vào tấn công món ăn trên bàn như có thù oán với chúng từ kiếp trước vậy. Đôi khi, những tiếng cười khúc khích rồi má đỏ thẹn thùng của Nguyên Nhược do chàng trai mà ai-cũng-biết-là-ai-đấy gây ra khiến cả căn phòng vốn đang mát lạnh nhờ điều hoà ở mức 18 độ giờ đột nhiên nhiệt độ trong phòng lại tăng lên thành 40 độ do 3 chàng hoàng tử tội nghiệp gây ra. Nhưng nóng đến thế mà cũng chỉ có mấy chàng quần gia với mấy cô người hầu cảm nhận được, chứ những cục than toả nhiệt thì chỉ cảm nhận được máu nóng đang sôi sục trong đầu, còn 2 người 1 nam 1 nữ còn lại thì vẫn vô cùng vui vẻ, nói chuyện cười đùa như bình thường.

Ăn xong thì 5 người thay bộ đồng phục của học viện, rồi ra chỗ để xe riêng lấy xe. Nhưng ngay ở đây, lại 1 cuộc chiến “sặc mùi thuốc súng” diễn ra.

Số là 4 hoàng tử thì ai cũng có ô tô riêng, nên đi riêng vốn là chuyện thường. Nhưng giờ đột nhiên có 1 cô gái mà ai trong lòng cũng muốn “tổng” lên xe của mình thì lại là chuyện khác. Sun là người mở đầu:

_ Nhược ơi! Ra ngồi với em! (không gọi là chị vì lí do mà mình nghĩ ai cũng biết rồi nhé!)

Lôi Vũ cũng không kém:

_ Nguyên Nhược! Ra ngồi với anh!

Lạc Đăng cũng chen vô:

_ Nhược Nhược! Nhanh thôi, lên xe anh mau! Trễ giờ mất!

Đình Phong giọng nói trầm thấp đầy uy lực nhưng chẳng “chí công vô tư” tẹo nào:

_ Nguyên Nhược! Mau ngồi vào xe tôi!

4 người trao cho nhau những ánh mắt hình “bom nguyên tử”. Nguyên Nhược vô cùng khó xử, 1 mặt rất muốn lên xe Lạc Đăng do có “tiếng sét ái tình” đã đánh trúng thì phải, nhưng 1 mặt lại không thể làm méch lòng ai và cũng không được biểu lộ sự yêu mến quá khích với Lạc Đăng do vụ cá cược. Nhưng chỉ còn có vài mươi phút nữa là đến giờ vào học, cô đành dùng biện pháp cuối:

_ Tôi đi với...

Tất cả đều nín thở nhìn cô chằm chằm. Đột nhiên, cô quay ra chỗ bác quản gia tầm 40 tuổi nói:

_ Bác lấy xe khác chở cháu đến trường bác nhé

~~Khuôn mặt của tất cả những sinh vật sống trong nơi này đều ngơ ra, vài phút sau, bác quản gia cũng nhẹ nhàng gật đầu. Và thế là cả 5 người cùng đến trường trên những chiếc xe khác nhau nhưng có 4 khuôn mặt của 4 chàng trai đang vô cùng tức tối và tiếc nuối thì có 1 cô gái lại thở phào nhẹ nhõm...

7. Chương 7

Đến cổng trường thì cả 5 người đều xuống xe, Nguyên Nhược cứ thế bước vào không nói một lời làm cả 4 người vô cùng ngạc nhiên. Vì học viện “First Star” này đâu phải nhỏ hay xấu xí gì đâu? Người bình thường nhìn thấy thì 1 là mắt rơi ra khỏi trống, 2 là phải đứng ngẩn ngơ mà ngắm nhìn chứ sao lại lạnh lùng coi như không thể kia? 4 chàng trai đều vô cùng nghi hoặc mà không hề biết rằng Nguyên Nhược ngày trước cũng là con gái của một dòng họ vô cùng nổi tiếng và giàu sang không thua gì gia thế của họ.

4 chàng trai sải bước nhanh theo, không hiểu vì sao họ đều muốn khiến cho học sinh toàn trường biết cô gái kia đi cùng họ (tức là có quan hệ mật thiết đấy ạ! :d) Nhưng cả 4 người cùng đi vào với một cô gái làm cho học sinh toàn học viện sôi sục cả lên. Con gái thì vô cùng tức giận thốt ra những lời không bao giờ có ở những cô gái ngoan hiền. Con trai thì mặt tươi như ông Mặt Trời vì “hoa đã có chủ”! Những lời nói khác nhau vang khắp trường mà nghe cũng biết người nói là con trai hay con gái (ngoại trừ “ái” nhá!):

_ Tại sao hoàng tử của chúng ta lại đi cùng với con nhỏ xấu xí đó chứ?

_ Cô ta sẽ làm Sun yêu dấu của chúng ta bị vậy bản tâm hồn trong sáng mất!

_ Oa~ Đây chính là ngày chúng ta mong đợi~ Không còn kẻ thù chuyên “săn gái” nữa rồi

~~...

Phải nói là nhiều không kể xiết, người thì kêu gào, người thì khóc lóc, người thì mặt vui hơn hờ...Tất cả làm náo động cả học viện ‘First Star’. Trong khi đó thì 5 người của chúng ta đã kiếm đường sau mà chườn vào lớp rồi!

Vào lớp đầu tiên vẫn là mục giới thiệu học sinh mới vô cùng nhạt nhẽo, nhưng đến khi xếp chỗ ngồi thì đúng là “sắc máu thuốc súng”. Mở màn là lời cô giáo:

_ Ừm~ Nguyên Nhược~ Em muốn ngồi ở đâu nào?

Lạc Đăng vô cùng nhanh nhẹn dụi dàng nói:

_ Ra ngồi cạnh anh vậy!

Sun lanh chanh lên tiếng:

_ Không đâu! Nhược Nhược phải ngồi cạnh Sun!

Lôi Vũ chỉ chỉ vào chỗ ngồi cạnh mình:

_ Còn chỗ trống nè em!

Đình Phong gườm gườm nói:

— Cạnh tôi không có chỗ trống chắc?

Vậy là những ánh mắt hình “viên kẹo” vô cùng “ngọt ngào” “nhìn nhau say đắm”. Nhiệt độ trong phòng lại nóng lên đột ngột, 1 cô bạn thấy vậy vội vàng giật giạt góc áo của Nguyễn Nhược nói:

— Bạn ra ngồi cạnh mình thôi! Không học sinh lớp mình thành “vịt nướng” hết mất!

Nguyễn Nhược thấy tình thế vô cùng nguy cấp cũng gật đầu, nói to:

— Thưa cô! Em ngồi cạnh bạn nữ này ạ!

Rồi cô nhanh chóng “bay” ngay vào chỗ ngồi. Học sinh trong lớp thở phào nhẹ nhõm khi nhiệt độ trong phòng đã giảm đi chút ít. Nhưng chỉ có mình Nguyễn Nhược thấy lạnh sống lưng khi cảm nhận được những cái nhìn “ngọt ngào” vô cùng của 4 người mà ai-cũng-biết-là-ai-đấy gây ra.

Tan học, Nguyễn Nhược nhanh chóng lĩnh về nhà bằng xe của bác quản gia. Nhưng về nhà mới gọi là thảm họa!

Vừa tắm xong bước ra thì 4 chàng hoàng tử giọng vô cùng ngọt ngào nói:

— Đi nấu cơm đi~ Nhược Nhược

~Nguyễn Nhược không mắc “mỹ nam kế” xua xua tay nói:

— Mơ à! Bảo mấy người hầu nấu cơm đi!

Đình Phong “nhẹ nhàng” nói vào tai Nguyễn Nhược:

— Cô mơ đấy à? Người hầu mà đòi cái nổi gì! Cô chẳng phải là người hầu à?

Nguyễn Nhược chống chế nói:

— Ô~ Nhưng mà bữa sáng tôi đâu có nấu ăn đâu? Nên bữa tối cũng thế chứ?

Đình Phong lại tiếp tục nói:

— Ví buổi sáng cô ngủ như heo ý! Gọi không dậy nên phải gọi người nấu ăn chứ sao?

Nguyễn Nhược hét:

— Nấu thì nấu! Các người bị ngộ độc hết thì tôi không có biết đâu!

Rồi hùn hùng hổ hổ bước vào bếp...

8. Chương 8

Nguyễn Nhược bước vào bếp, vô cùng khó nghĩ vì không biết làm món gì, theo đúng nghĩa đen đó ạ! Đồ ăn thì có rất nhiều, chất đầy 4 cái tủ lạnh to tướng cơ mà, chỉ tội là cô nàng không biết làm món gì cả. Nhưng giờ ra ngoài năn nỉ 4 người “chết bầm” kia thì mất mặt lắm, nên Nhược Nhược của chúng ta cũng mạnh dạn xắn tay áo lên chuẩn bị vào cuộc “đánh vật” với mấy thứ đồ ăn kia. Cô bỏ thịt bò ra thớt, rồi hăng hái cầm con dao mà cô cho là sắc nhất ra. Cầm dao lên, ánh sáng từ đèn neon chiếu vào sáng loá, đầy vẻ man rợ, dường như miếng thịt bò bên dưới cũng đang rùng mình mà toát mồ hôi lạnh, Nguyễn Nhược nhếch nhếch mép cười “dịu dàng”, tay giơ dao cao lên, bổ thẳng xuống. 4 chàng hoàng tử từ khe cửa lén nhìn vào mà ai cũng thấy sống lưng mình lạnh toát. Chợt, 1 con dao phi thẳng đến cánh cửa mà 4 hoàng tử đang ẩn nấp, “phập!!!” một tiếng ghê rợn, 4 chàng hoàng tử tí nữa thì hét lên cho cả nước biết nhưng phải cố nhịn vì nếu không thì còn đâu là thanh danh chứ? Ngay sau đó, Nguyễn Nhược hốt ha hốt hải chạy ra lấy lại con dao, tự cốc vào đầu mình:

— Trời ạ! Từ bé đến giờ mình làm tuốt dao ra khỏi tay phải đến trăm lần rồi mà sao vẫn không sửa được thế nhỉ?

4 chàng hoàng tử khóc không thành tiếng, biết điều cách xa cánh cửa ra 5m. Nhưng không buông tha cho các chàng, những tiếng động vô cùng “êm dịu” vang lên từ căn bếp:

“Xoảng xoảng!!!!”

_ Ôi! Chết rồi! Lỡ làm rơi hết rồi! Khổ quá! Phí cả công mình bày ra này giờ!

“Xèo xèo...!”

_ Aish~~ Quên mất thịt rồi! Cháy hết xừ nó rồi! Bực chết đi được!

“Bùng...! Bùng...!”

_ Ôi! Sao lửa to thế này! Nước!!! Nước đâu rồi!!!

....

Không thể nghe thêm nữa, càng không thể tưởng tượng ra cái bếp giờ thế nào nữa, 4 người cùng xông vào, lôi Nguyên Nhược ra ngoài, trong đầu 4 người giờ chỉ còn 1 ý nghĩ: “Trước khi nổ bình gas, phải tống ngay cái ‘cửa nợ’ này ra ngoài ngay lập tức!!!”

Sau đó, 4 chàng hạ chỉ:

_ Ra ngoài ăn thôi!

Nguyên Nhược vỗ tay reo lên:

_ Đúng! Đúng đó!

Đình Phong liếc nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ vô đối, nhả từng chữ một:

_ Cô nghĩ là cô được đi ăn với bọn tôi chắc?

4 người còn lại tròn xoe mắt. Nguyên Nhược lấp bắp:

_ Sao...sao lại thế chứ?

Đình Phong liếc nhìn cô bằng nửa con mắt, nói:

_ Vì sự đời vốn là như thế!

Rồi xách 3 chàng hoàng tử còn đang ngơ ngác ra gara, trong đầu cậu chàng chỉ có 1 tiếng nói vang lên: “Hừ!! Đáng đời lắm! Ai bảo cô năm lần bảy lượt chọc giận tôi cơ chứ!” Bỏ lại Nguyên Nhược vô cùng căm tức mặt đỏ bừng bừng hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu chàng.

9. Chương 9

Sau một hồi **** rửa Đình Phong, Nguyên Nhược phán một câu với chính mình:

_ Hừ! Tên Đình Phong đó nghĩ ta chịu bị bỏ đói hay sao chứ? Mơ đi nha

~~Rồi rút điện thoại ra, gọi cho cô bạn duy nhất của mình là Hoa Tranh. Vừa có người nghe máy, cô lập tức blô bla với giọng sục sùi cộng thêm một vài chi tiết nhân sự độc ác lên gấp mười lần! Nghe xong, Hoa Tranh nói:

_ Được, đợi tở, tở sẽ mang đồ ăn đến cứu trợ cho cậu!

5 phút sau, tiếng chuông cửa ping pong vang lên, Nguyên Nhược trong lòng mừng thầm nhưng vẫn vác bộ mặt u sầu khổ sở nhất ra kéo bị bạn lật tẩy lột “thỏ non”.

Vừa mở cửa, Hoa Tranh khác hẳn với vẻ trầm lắng thường ngày, lao ngay vào nhìn quanh các phòng khắp một lượt, dường như không thấy đối tượng cần thấy, quay ra hỏi Nguyên Nhược:

_ Nhược Nhược~ 4 hoàng tử của học viện “First Star” đâu rồi?

Nguyên Nhược vô cùng ngạc nhiên nói:

_ Đương nhiên là họ bỏ đói tớ, đi ra ngoài ăn nhà hàng rồi?

Hoa Tranh khuôn mặt lộ rõ sự thất vọng, lằm bằm:

_ Trời ạ! Mất công mình phi ngay tới đây!

Nguyên Nhược tai thính lạ thường, hiểu ngay ra tâm tư “đen tối”, “trọng sắc khinh bạn” của Hoa Tranh, ánh mắt vô cùng khinh bỉ nói:

_ Hừ! Hoá ra cậu đến đây để chiêm ngưỡng dung nhan của 4 tên sói đó!

Hoa Tranh cười hì hì nói:

_ Nào nào, ai bảo thế chứ~ Tớ chỉ muốn chiêm ngưỡng dung nhan của 4 người được xưng tụng là huyền thoại đó thôi mà~~ Thôi nào, tớ đưa cậu đi ăn nhà hàng nha

Nguyên Nhược dù không tức giận gì nhiều, nhưng muốn để có người “dễ dàng” để khẳng định vai trò to lớn của mình và có thể được ăn nhiều đồ ngon hơn nên vẫn cố nói:

_ Hừ~ Ra phổ tìm nhà hàng mà 4 tên đại sắc lang đó ăn để vừa ăn vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp chứ gì?

Cứ tưởng Hoa Tranh sẽ lên tiếng dễ dàng, xin lỗi. Ai dè cô nàng mất kiên nhẫn phán một câu:

_ Nè! Tức rồi nha! Cậu phải biết tớ có lòng tốt mà mời cậu đi ăn thế là phúc cho cậu rồi nhá! Hoàng tử hoàng teo gì đó ở trường tớ cũng có, sao phải đi ngắm người đưng?

Rồi tức tối bỏ về, để lại Nguyên Nhược chưng hửng, hiểu thấu câu “cái miệng hại cái thân”.

10. Chương 10

Sau khi Hoa Tranh bỏ đi, Nguyên Nhược đành ngậm ngùi vào bếp kiểm gói mì tôm để nấu đỡ. Loay hoay vật lộn 15 phút mới tìm thấy thùng mì tôm Kuksu (đó thấy chưa, phòng bếp nhỏ như nhà ta là an toàn, nhanh chóng, tiện lợi nhất! ^o^). Nhưng khổ nỗi, cô nàng lại không nhớ trần mì thì phải cho nước nóng, nước lạnh đã đun sôi hay nước lã! Sau một hồi suy nghĩ nát óc thì cô nàng đã nghĩ ra 1 cách an toàn, đó là nấu 3 gói, mỗi gói sẽ ột loại nước khác nhau! (A~~ Lãng phí quá thể! Đưa ta nấu là được rồi, đỡ phí, nhưng phải cho ta 2 gói mì tôm trong 3 gói đó!! >.o)

Vậy là mì nấu bởi nước lã đã được đổ đi nhanh chóng, còn 2 tô mì kia, với suy nghĩ: “cái nào cũng ngon, bỏ thì tiếc lắm, hơn nữa phí công mình làm à” nên Nguyên Nhược đã đưa ra quyết định: đổ cả 2 bát mì vào làm một, ăn chung, vì cái nào cũng có cái ngon riêng. Ăn xong, chưa thoả chí, cô nàng lại tiếp tục lôi ra một gói sữa Milo, cái này có hướng dẫn bên ngoài bao bì nên Nguyên Nhược vô cùng “thông minh” rót nước nóng ở phích ra mà không thèm quan tâm xem nước đã sôi hay chưa với tiêu chí “nóng là đã sôi” nên vô cùng thoả mái uống hai cốc sữa, sau đó mở nắp lấy ra hai cái kem vani bọc socola nhắm nhấp tiếp.

Xong xuôi, cô nàng bỏ mặc bãi chiến trường do mình gây ra, vô cùng thoả mái để chịu đựng đỉnh vào phòng ngủ, ôm lấy cái gối đánh một giấc no say.

Nhưng tiếc rằng “giấc mộng vàng” của cô nàng chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị phá vỡ bởi cái bụng bất đầu biểu tình. Không phải kiểu đói mà là biểu tình dữ dội để thải những chất cặn bã do đầu bếp tài ba Nguyên Nhược đã nấu. Cứ 5 năm phút cô nàng lại phải vào nhà vệ sinh một lần.

Khi 4 chàng trai ăn uống no say trở về thì thấy “con ma” Nguyên Nhược mặt mày tái xanh bước từ nhà vệ sinh ra. Nguyên Nhược chỉ kịp dành cho 4 người một tia laze rồi ngất luôn.

Mở mắt ra, Nguyên Nhược thấy mình đang nằm trong một căn phòng trắng toát, cô nhận ra ngay đây là bệnh viện vì đã từng bị trói buộc ở bệnh viện với cái mác “bệnh nhân tâm thần” quá lâu rồi. Cô không hề muốn ở đây chút nào, vì ở đây là nơi mà cô đã bị giam lỏng, là nơi trừng phạt cô làm em trai cô chết. Thật

sự... thật sự cô muốn phát điên lên! Những hồi ức mà cô không muốn nhớ lại quay trở lại, khuôn mặt đũa em trai tội nghiệp lại hiện rõ lên trong óc.

“Ááááá!!!!!!!”

Nguyên Nhược thét lên, hai tay ôm chặt lấy đầu, miệng rên rĩ không ngớt. 4 người con trai Sun, Đình Phong, Lạc Đăng, Lôi Vũ nghe thấy tiếng thét, vội vàng chạy vào phòng bệnh của Nguyên Nhược. Lạc Đăng ngồi xuống bên cạnh Nguyên Nhược, vỗ vỗ vào lưng Nguyên Nhược, bảo cô đừng khóc, đừng kích động nữa, rồi lấy khăn tay ra lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt cô. Sun vội lấy cho cô cốc nước lạnh để bình tĩnh. Nguyên Nhược dần tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy Đình Phong, Nguyên Nhược đã hét lên: “Nhờ phúc của anh mà tôi như thế này đó! Mau đưa tôi ra khỏi cái chỗ thối tha này mau!”

Đình Phong từ lâu đã biết mình có lỗi, cũng không nói gì, lẳng lặng bước ra ngoài. Nhưng thật sự cả 4 chàng trai đều không hiểu vì sao Nguyên Nhược lại kích động đến mức đó, vì họ đâu có biết sự thật về cô? Nguyên Nhược cố nở nụ cười gượng với 3 chàng trai, nói:

_ Em cần bình tĩnh một chút, 3 người có thể ra ngoài một lát không?

3 chàng trai nhìn nhau, rồi gật nhẹ đầu, cùng bước ra. Nguyên Nhược nhắm đôi mắt lại, điều chỉnh nhịp thở của mình, cố ép mình vào giấc ngủ để quên đi mọi thứ..

Sau khi ra khỏi viện, Nguyên Nhược đưa ra quyết định:

_ Em sẽ viết tiểu thuyết!

_ Cái gì??? Tiểu thuyết á???? – cả 4 chàng trai cùng đồng thời hét lên.

_ Vâng ! – Nguyên Nhược gật đầu.

Lạc Đăng hỏi:

_ Why?

_ Why gì chứ?

_ Vì sao em lại có ý định viết tiểu thuyết?

_ Thì em thích thôi!

Thực ra đâu phải như vậy! Công cuộc trả thù của Nguyên Nhược – Đường Vi Lâm phải nhanh chóng bắt đầu! Mà thâm nhập vào thế giới mạng là hay nhất! Cô sẽ đến với thế giới ảo dưới vai trò tác giả tiểu thuyết. Trên mạng có đầy hacker, cô sau khi nổi tiếng sẽ làm quen với họ thông qua những đọc giả. Rồi sau khi tạo mối quan hệ vững chãi sẽ cùng liên kết nhiều hacker lại với nhau để phá sập tường lửa của những tập đoàn, công ty thuộc nhà họ Đường, Rồi sau đó sẽ xuất hiện với vai trò người thừa kế dòng họ Đường, với sự bảo vệ của những hacker và sự nổi tiếng trên mạng, cô sẽ không gặp phải chút trở ngại nào. Thật là một kế hoạch hoàn hảo!

Nhưng giờ dường như kế hoạch ấy đang gặp trở ngại bởi 4 tên con trai này. Nhưng đời nào cô chịu khuất trước họ chứ? Cô buông một câu:

_ Xin nghỉ học cho em nhé! Dù sao em cũng chẳng có hứng thú với chuyện học hành mà!

Rồi nhảy vào phòng, khoá cửa, bật laptop, bắt đầu kế hoạch...

11. Chương 11

Việc nấu ăn đối với Nguyên Nhược thì quả thật là khó nhưng việc viết tiểu thuyết và đánh máy thì vô cùng dễ dàng. Gì chứ cô cũng đã từng là tiểu thư con nhà giàu có, mấy việc về Internet thì cũng ổn thôi. Còn

viết tiểu thuyết thì cũng dễ. 1 là tưởng tượng, 2 là viết về cuộc đời của chính mình. Nhưng Nguyên Nhược chọn viết cả hai. Vì độc giả cũng có người thích thể loại này, người thích thể loại kia. Tốt nhất là 1 tính cảm, 2 bạo lực là ổn nhất rồi. Đầu tiên là viết thể loại romance trước, cứ viết theo mấy cái nội dung truyện cũ mềm, phim Hàn cũ mềm, thay thế chút là ổn. Viết được tầm 10 trang thì cô chuyển qua thể loại bạo lực “một tí” (chú ý là trong ngoặc kép) về cuộc đời thật của chính mình. Vốn những việc cô trải qua cũng đủ bạo lực lắm rồi nên cô cũng không phải vận dụng trí tưởng tượng, nhưng cô thì vô cùng đau đớn và cảm phần khi nghĩ lại những chuyện đã qua. Nhưng cũng nhờ như thế mà lối viết của cô rất sắc sảo, tinh tế, những đoạn kể càng gay cấn và khốc liệt hơn. Đoạn miêu tả tâm lí nhân vật cũng quả thực rất tốt, vì nhân vật đó là chính cô mà! Xong xuôi, cô đăng lên trên mạng cả hai truyện. Truyện tình cảm thì cô vít đó, còn truyện kia thì cô còn để một dòng chữ phía cuối: “Tất cả đều là sự thật, và mình cũng đang rất cần sự giúp đỡ của các hacker, nếu ai đọc được truyện này thì xin hãy vui lòng gia nhập vào kế hoạch của tôi!”

Cô viết dòng như thế vì muốn lôi kéo những hacker vào giúp cô, mà truyện này mở ra cũng không đơn giản, cô đã dùng một loạt những mã bảo vệ, tạo thành một “hệ thống ổ khoá” vững chãi, mà chỉ những hacker lão luyện mới vào được. Thực chất cô cũng biết hack, rất giỏi là đằng khác, sinh ra trong một dòng họ với hầu hết những số tiền khổng lồ đều nhờ các phi vụ phá tường lửa của ngân hàng lớn ở các quốc gia giàu có, hay những hãng điện thoại nổi tiếng như Nokia, Samsung,...thậm chí là ngà sách của các quốc gia Mỹ, Latinh, Pháp,... Ăn cắp một số tiền khổng lồ chỉ nhờ vài tháng nghiên cứu và vài giờ trước máy tính. Tất cả những phi vụ đó đều không để lại một dấu tích, và một sự thật không ai có thể ngờ được, tổ chức từ thiện Lost berry- ủng hộ người nghèo lớn nhất thế giới thực chất lại là cái vỏ của tổ chức Phoenix - tập đoàn những hacker bí ẩn, hay những sát thủ không bao giờ lộ mặt! Hacker sau mỗi phi vụ thành công lại nhận được số tiền lên đến hàng tỷ! Còn những sát thủ sau khi diệt trừ những kẻ mà tổ chức thấy là “cái gai trong mắt” cũng nhận được phần thưởng hậu hĩnh không kém, nên ai nấy đều rất trung thành, không chỉ vì tiền, mà còn vì những người trong tổ chức đều alf những đứa trẻ từ bé đã sống ở tổ chức, được sống không thiếu thốn nên trng lòng chúng, ông chủ là vĩ đại nhất! Mặc dù phần lớn bọn chúng đều chưa nhìn thấy mặt người mà bọn chúng tôn sùng là “người có tấm lòng từ bi,vĩ đại!”, là người có tấm lòng nhân ái nên mới nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi như chúng! Mà chúng đâu hay biết rằng, việc chúng thành trẻ mồ côi - vâng, mất đi bố mẹ đều nhờ 1 mệnh lệnh lạnh lùng mà ông chủ chúng đưa ra khi thấy một đứa trẻ thông minh, bắn chết bố mẹ chúng rồi nhận nuôi chúng vào tổ chức với muôn vàn những lý do về cái chết của bố mẹ chúng: lao xe xuống vực, bị ô tô XYZ đâm phải,... nhưng thường thì người gây ra cái chết cho bố mẹ chúng đều được ông chủ “vĩ đại, nhân từ” quy cho những “cái gai làm chướng mắt” như FBI, Blouse Devil (1 tổ chức khác cũng thuộc thế giới ngầm, là đối thủ cạnh tranh của tổ chức),... hay những nghị sĩ, những tổng thống với những bài tuyên ngôn hào bình thịnh vượng làm “ngựa tai” tổ chức!

Nói đơn giản, thì cô sinh ra trong cái nôi tội ác, và nói chung, việc xâm nhập, phá vỡ “hệ thống tường lửa” của tập đoàn họ Đường - trùm tổ chức Phoenix - tổ chức từ thiện Lost berry là không hề đơn giản, phải cần có sự giúp sức của nhiều hacker khác trên thế giới, đương nhiên là nằm ngoài tổ chức. Và nếu ai có hỏi là cô có tha cho cha cô - chủ tịch tập đoàn, dòng họ nhà Đường không thì chắc chắn cô sẽ nói: “Trừ phi tôi bị phanh thây ra ngàn mảnh hay em tai tôi sống lại, chứ dù lão ấy có quỳ xuống lạy lục hôn chân tôi thì cũng đừng có hòng mà tôi tha cho lão già *** ***** ấy!”

12. Chương 12

Hôm sau khi lên diễn đàn truyện, cô đã nhận được một tin nhắn từ nick death_hacker_jocker_view_**** như sau:

__ Chào! Sau khi phá khóa bảo vệ và đọc truyện này của bạn, tôi thấy mình có thể giúp bạn một tay, nhưng vấn đề là tôi không muốn làm thuộc hạ người có thể kém hơn mình chút nào, nên nếu bạn muốn tôi giúp thì bạn phải đánh bại được tôi. Chúng ta cùng thi tài chứ?

Cô khẽ mỉm cười, cái cô muốn chính là thế này, chiếm được lòng tin của một kẻ hacker chuyên nghiệp không phải dễ gì, được một kẻ thế này không phải là dễ, cô nhấn lại गया:

_ Ô, tôi rất vui lòng, có điều, làm sao tôi tin được cậu?

Đổi phương nhắn lại ngay:

_ Hừ! Nếu không có lòng tin ngay từ đầu thì sẽ chẳng làm được gì!

_ Nói dễ nghe lắm, nhưng làm thì chưa chắc!

_ Được! Tôi sẽ cho bạn tài khoản ngân hàng của tôi, tôi đã đột nhập vào một số hãng máy như Samsung, Nokia nên có một số tiền không nhỏ, bạn có thể vào kiểm tra, nếu tôi là gián điệp của kẻ khác hay tôi không giữ lời thì bạn có thể lấy số tiền đó.

_ Cậu không sợ tôi lấy tiền ngay bây giờ sao?

_ Ô, vì tôi tin tưởng bạn với tư cách là một hacker!

Cô mỉm cười, cô nhắn lại:

_ Được, không cần nữa, tôi tin tưởng cậu, chúng ta bắt đầu cuộc chơi chứ?

_ OK thôi! chúng ta sẽ cùng thả virus để đột nhập vào hãng Apple, xem ai thu được số tiền nhiều nhất?

Cô vui vẻ nhắn lại:

_ Được thôi! Thời hạn là 3 tiếng nhé!

_ Bạn có chắc sẽ thắng tôi chỉ trong 3 tiếng không?

_ Yên tâm! Cậu cứ lo ình đi! Thuộc hạ tương lai ạ!

Rồi cô out ra khỏi diễn đàn, nhanh chóng thao tác những mã lệnh đã được học một cách hoàn hảo.

Một thành phố hiện ra dưới những ngón tay, tay cô thao tác không ngừng, miệng lẩm bẩm:

_ Không phải cái này, thử cái kia xem sao...!

_ Otions past tiems...!

_ Có lẽ là cái này....!

“Bíp...bíp...bíp...”

_ Được rồi!!! - cô reo 1 tiếng. Nhanh chóng thao tác những bước cuối cùng để ăn cawqps một số tiền lớn khủng khiếp mà không ai tưởng được. Trên màn hình theo dõi ở bên kia bầu trời, nhân viên hãng Apple đang vô cùng hỗn loạn ngăn chặn virus nhưng họ không thể nào ngăn nổi, nhưng biện pháp chống virus làm phản tác dụng, hàng trăm, nghìn máy đồng loạt tê liệt, số máy bị nhiễm virus tăng theo cấp số nhân theo từng phút bởi 2 con người, số tiền trong hãng ngày càng thụt giảm nghiêm trọng. Cô sau khi thực hành xong 1 lần, lại tiếp tục thực hiện những thao tác đó lần nữa, cứ thế mãi, 2 con người đã lấy đi số tiền khổng lồ!

3 tiếng cũng kết thúc...

2 con người trình ra số tiền trong tài khoản hiện tại của mình, và người thua là “death...” Cô mỉm cười, cô đã biết kết quả là như thế này, có điều số tiền của cậu ta lấy được cũng làm cô khá ngạc nhiên. Giữ đúng lời hứa, “death...” nhận cô làm chủ nhân, vậy là Nguyên Nhược - Đường Vi Lâm đã cso trong tay thuộc hạ tài giỏi đầu tiên!

13. Chương 13

Đường Vi Lâm - Nguyên Nhược hiểu rõ, chỉ có hacker thôi thì không thể làm nên một tổ chức, một thành công vang dội được, nên cô nhanh chóng dựa vào mối quen biết sau hàng chục ngày lặn lội trên mạng của

cô và “death”. Cô đã thành lập được 1 tổ chức gồm nhiều người tài nhưng không kém phần “evil” trên các lĩnh vực:

_ Y học: tạo ra các loại virus bệnh nghiêm trọng để thả vào kẻ thù, tùy từng loại mà thời gian công hiệu khác nhau.

_ Sinh học: vũ khí sinh học.

_ Gián điệp: thu thập thông tin.

_ Những tay súng:

+ Bắn tỉa

+ Ngắm

_ Sát thủ:

+ Dùng phi tiêu.

+ Phi dao

+ Chém

_ Hacker: Xâm nhập vào hệ thống ăn cắp hoặc hủy hoại phần mềm, thu thập thông tin, v.v

Và một số lĩnh vực khác.

Nguyên Nhược thường thì chỉ đạo một vài việc quan trọng, nắm bắt đặc điểm của từng người để lựa ra những người đáng tin cậy, và trong đó không thể không có “death”. “Death” là người cô tin tưởng nhất, không phải vì cô quá tin người, cô đủ sắc sảo để nhận ra ai lừa mình, ai là gián điệp và đương nhiên cô đã “xin ít tiết” của mấy người đó (chú ý: LÃ ÍT TRONG NGOẶC KÉP, nói chung là lấy đủ máu để giúp người đẩy được một vé miễn phí xuống địa ngục thưởng ngoạn không bao giờ lên được nữa ấy mà!) mà là do cô đã tìm hiểu về thân thể của “death”, đó là 1 chàng trai rất đẹp, manly, nhiều lúc lạnh lùng nhưng cũng không thiếu sự hiếu thắng nhưng không bao giờ vì điều đó mà lao vào chỗ nguy hiểm một cách ngu ngốc. Cậu ta là người mà tập đoàn Phoenix đào thải, nhưng cậu ta đã không chết, cậu ta có một sức sống mãnh liệt, cậu ta đã phải trải qua sự đau đớn đến tận xương tủy khi trải qua sự tra tấn của tập đoàn đó. Sự hận thù - nó là thứ mà Đường Vi Lâm - Nguyên Nhược cần nhất ở mỗi người trong tổ chức của cô.

Nếu nói về mức độ tín nhiệm của các thuộc hạ dành cho Nguyên Nhược thì không hẳn là 100% nhưng cũng đã là 80 - 90% rồi. Nguyên Nhược tiết lộ tên thật của mình cho những người trong tổ chức, thoải mái để họ dò tìm dữ liệu về cô, tìm hiểu cô. Vì cô biết rõ, lộ thông tin ra cho những người thân cận không bao giờ là thừa, để có được sự tín nhiệm của họ thì cô hăng ngại gì! Sát thủ ám sát cô? Không sợ! Huân chương vàng kiếm đạo và teakwondo chỉ là hư danh ư? Lúc trước, chẳng qua cô yếu thế, chưa muốn lộ mặt nên mới không chống trả lại những kẻ giả danh bảo vệ bệnh viện kia mà thôi. Kế hoạch được bắt đầu với một phần nhỏ mà Nguyên Nhược đã xem xét kĩ.

Đầu tiên, cô sẽ cùng những người khác tìm kĩ những vụ thảm sát hàng loạt, những cái chết bí ẩn của các thượng nghị sĩ nổi tiếng. Những vụ mất số tiền khổng lồ lên đến hàng chục, triệu tỉ đồng mà không ai biết nguyên do tại sao. Thực ra không hẳn là không có chứng cứ, chỉ là đã bị bưng bít đi mà thôi. Cô và “death” tìm ra những kẻ hồ danh nghi ngờ, những video clips hiểm hoi về các vụ đó.

Thực ra, cô đã phải mất cả tuần vùi đầu vào laptop để tìm được những ai có những clips đó và ...đe dọa họ (trong trường hợp nếu họ không chịu đưa ra vì đã nhận tiền của ai đó rồi). Đương nhiên là cô còn phải đi thực tế để tìm hiểu rõ địa hình xảy ra tai nạn để đưa ra những nhận xét, tìm ra cá kẻ hồ. Không ít lần cô bị đâm sát thủ của Phoenix truy đuổi nhưng cô cũng chẳng phải sợ vì cô luôn mang theo một thanh kiếm sắc bén bên người và không thể thiếu những người vệ sĩ giấu mặt. Người ở Phoenix chỉ biết đến một cô gái lạnh lùng, có làn da trắng như tuyết, đôi mắt xanh nhưng khi tức giận lại đỏ vằn những tia máu, đôi môi đỏ rực luôn nở nụ cười lạnh, đầy vẻ khinh bỉ, mái tóc đen búi cao lộ rõ cái cổ trắng ngần, luôn giắt bên hông một thanh kiếm bén ngọt, sáng lóa, có thể dính máu bất cứ lúc nào và đặc biệt, luôn mặc đồ đen, đó là một cô hoàn toàn khác, nhưng lại là con người thật của cô - Đường Vi Lâm chứ không phải Nguyên Nhược năng động, có phần ngây thơ lúc trở về chỗ ở của 4 hoàng tử ngây thơ chưa biết gì về cô.

Cô thu thập tất cả, cho vào một chiếc đĩa. Cô cắt 1 số ảnh trong clips ra, dùng photoshop, ghép mặt của những người cô biết rõ trong Phoenix vào, rất có máu mặt trên thị trường, xã hội với cái mác “nhà từ thiện” vào. Cô biết, không thể đánh sụn nhanh chóng uy tín của chúng, nhưng cô có thể dập tắt từ từ ánh hào quang giả tạo bao bọc lấy chúng. Và những tay săn tin, phóng viên luôn là những trợ thủ đắc lực của cô!

14. Chương 14

Tối, 4 chàng hoàng tử tụ tập trong phòng khách, ai cũng mang vẻ mặt trầm tư khó tả, mà nguyên nhân thì chính là do việc dạo gần đây “người giúp việc” hay biến mất vô cớ rồi lại vác về mặt thùng thủng về nhà. Sun gào thét:

_ Chị Nhược Nhược đâu mất rồi? Nhược Nhược bỏ Sun rồi! Huhuhuhuhu

~~Đình Phong bị tiếng khóc ai oán của Sun làm bực mình hét:

_ Ai mà biết được? Đi mà hỏi cô ta ấy!

Sun đơ ra, rồi lại ngân ngấn nước mắt khóc lóc:

_ Oa hu hu hu...Đình Phong ghét em rồi! Đình Phong ghét em rồi!

Lạc Đăng đau cả đầu, đành an ủi cậu nhóc:

_ Được rồi, được rồi, chỉ tại anh ấy đang bực mình thôi, em đừng khóc nữa.

Sun gật gật đầu, lấy tay quệt nước mắt nói:

_ Đạo này Nhược Nhược cứ đi đâu ấy. Nhất là đêm, có lúc em vào phòng định ngủ cùng chị ý mà chẳng thấy đâu cả, rõ ràng cổng khóa hết rồi, mà chị ý thì đâu có chìa...(a~ nhóc này định làm trò gì đó hả ~ tiểu sắc lang à?? =)) ; Nhược Nhược của chúng ta đương nhiên là leo cửa sổ trèo ra ngoài rồi, có quân ở ngoài yểm trợ rồi cơ mà!)

Đình Phong lườm Sun:

_ Vào phòng cô ta làm gì? Có phải con nít đâu mà ngủ chung?

Sun nhìn chằm chằm Đình Phong, rồi reo lên:

_ A! ‘Sư huynh’ Đình Phong ghen vì ‘tỷ tỷ’ a! (trời trời, không cần phải dùng cách gọi của Trung Quốc để mỉa mai chứ? Ác quá nha! Nhưng ta thích... hehe)

Đình Phong đập bàn cái ‘rầm’, hét:

_ Ai thêm ghen chứ? Ngớ ngẩn!

Lạc Đăng bèn vội can:

_ Thôi thôi, lần này là tìm hiểu xem Nguyên Nhược đi đâu cơ mà! Sao lại thành cãi nhau thế này?

Sun tỏ vẻ ủy khuất nói:

_ Tại anh ý thôi...

Lôi Vũ vốn im lặng chột nói:

_ Chúng ta cần phải theo dõi cô ấy mới được?

3 người còn lại ngẩn ra, nhìn nhau, rồi gật đầu. Vậy là 1 kế hoạch ‘evil’ lại được mở ra. Chỉ khổ cho Nguyên Nhược đang “xin ít tiết” bộn sát thủ chột hất xì hơi suýt thì bị “xin ít tiết” ngược lại.

Nguyên Nhược dạo này rất hay hất xì hơi và lạnh sống lưng. Chẳng hiểu vì sao cô lại có cảm giác 4 hoàng tử “hiền lành” kia có dính dáng đến việc này nên cô chẳng dám ra khỏi biệt thự của 4 người như trước nữa, chỉ có thể liên lạc với người trong tổ chức bằng điện thoại. Nhiều lúc đang ăn, cô ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của 4 người đồng loạt chĩa vào mình nhưng khi cô nhìn thì họ lại đồng loạt thu ánh mắt lại. Cô vô cùng nghi ngờ, cô tự hỏi: “Minh đẹp quá hay sao mà họ nhìn kinh thế nhỉ? Không phải là cả 4 người họ

đều có ‘tình cảm’ với mình rồi đấy chứ?” - nghĩ đến đây cô bật cười sặc sụa lại thu hút ánh nhìn của tất cả những người có mặt trong phòng ăn chứ không phải chỉ có 4 hoàng tử nữa.

Cô đưa ánh nhìn ‘quyến rũ’ đầy sang Đình Phong. Đình Phong giật nảy mình, hỏi:

— Nguyên Nhược! Cô cần tiền lắm hay sao mà nhìn tôi với ánh mắt ‘xin tiền’ như thế?

Nguyên Nhược đang uống nước nghe câu nói đó phụt hết cả ‘tinh túy của trời đất’ vào mặt Sun. Sun ngây thơ vô tội ‘đứng như trời trồng’ (nhằm, ngồi, hahahaha~) nhìn nhìn Nguyên Nhược ‘thân thiện’, Nguyên Nhược biết thân phận bèn vội vàng lấy khăn lau mặt cho Sun, không quên đưa tia oán hận ném sang Đình Phong. Đình Phong ngây ngô không hiểu mình làm gì sai, ánh mắt đó không phải ‘xin tiền’ thì là gì?

Nguyên Nhược hôm đó tâm trạng vô cùng bức tức vì ánh mắt làm ‘triệu người phải mê’ của mình lại bị tên hâm Phong biến thành ánh mắt ‘xin tiền’! Bảo sao mà không bức kia chứ? Hôm đó lại phát hiện ra có 1 tên gián điệp trà trộn vào tổ chức, “death” hỏi ý kiến cô nên xử lý thế nào. Và thật khổ cho tên gián điệp đó, đụng trúng ngày Nhược Nhược tâm trạng không-hề-tốt nên không phải chỉ bị giết nhẹ nhàng như mấy tên khác mà bị xẻo từng cm thịt. “Death” vâng lệnh Nguyên Nhược hứng máu của hắn, rồi bắt hắn uống chính thứ máu của mình pha thêm chút...phân heo! “Death” hành xử mà cũng lạnh cả sống lưng, trong lòng thầm cảm thán tên gián điệp này không biết tốt xấu nhằm đúng hôm nay ‘lộ mặt’ (đâu phải hắn muốn lộ mặt đâu, tại các anh chị ‘tinh mắt mũi thính’ đó chứ!) nên phải chịu sự trừng phạt man rợ thế này. Nguyên Nhược sau khi được xem clips ‘rung động lòng người’ đó thì cười ha hả, tâm trạng đã tốt lên vài phần(óe, chị này ác quá đi!!!) Tiếng cười man rợ của cô làm tất cả những người có mặt trong biệt thự đều nằm mơ gặp...quỷ santa!

“Hôm nay là 1 ngày nắng nóng thì phải?”

Nguyên Nhược lơ mơ mở mắt ra, cảm thấy có cái gì đó âm ỉ cạnh mình. Quái? Chả lẽ hôm nay trời nóng đến thế? Hôm qua cô mở điều hòa cả đêm, để 18 ° rồi cơ mà? Ý, không lẽ...?

Mở choàng hai mắt, ngồi dậy, cô nhìn sang “vật thể lạ” cạnh mình, sau khi xác định đó là “cái gì”...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – 1 tiếng hét vang vọng khắp

biệt thự.

- Cái gì đấy?

Dưới ánh nắng ban mai lóa mắt, 1 chàng trai ngồi bật dậy, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ có vẻ ngây ngô nhưng giờ Nguyên Nhược không quan tâm đến “mỹ nam”, cô chỉ muốn biết sao mà ‘hắn’ lại ở đây mà thôi!

- ĐÌNH PHONG!!!! Sao anh lại Ở ĐÂY?

Đình Phong nhìn chăm chú vào cô, thở dài tỏ vẻ ngán ngẩm rồi kéo cô nằm xuống, vuốt nhẹ má cô tỏ vẻ tà mị, nở nụ cười hình bán nguyệt, giọng nói đầy MỒ ẨM nói:

- Nhược Nhược, CHUYỆN TỐI QUA em quên rồi sao?

Nguyên Nhược chăm chú định nghe câu nói của Đình Phong...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – 1 tiếng hét ‘kinh thiên động địa’ vang lên, âm lượng còn khủng hơn lần trước.

Đình Phong bịt chặt miệng của Nguyên Nhược vào, hét vào tai cô:

- Làm cái trò gì thế?

Nguyên Nhược tức giận chỉ vào mặt Đình Phong:

- Tôi phải hỏi câu đấy mới đúng! Anh...! Anh...! Tối qua anh đã làm gì tôi rồi?! Trả đây...! Trả lại sự trong trắng cho tôi đây...! Huhuhuhuhuhu.... – rồi Nguyên Nhược òa khóc nức nở.

Đình Phong nghe xong bật cười hô hô ha há, cười sặc sụa đến nỗi lăn từ trên giường xuống đất mà vẫn cười được. Nguyên Nhược tức giận chỉ vào mặt đình Phong lần thứ 2:

- Anh còn cười được à? Sau này tôi lấy chồng thế nào?

Đình Phong ôm bụng cố nhịn cười, nói:

- Yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho!
- Ai thèm lấy annhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!

Đình Phong tỏ vẻ ngây ngô nhìn nhìn cô:

- Lấy tôi? Ai bảo cô lấy tôi?
- Anh bảo chịu trách nhiệm còn gì?
- Ủ, đúng thế, nhưng chịu trách nhiệm sao lại thành lấy tôi?

Nguyên Nhược tức đến đỏ cả mặt, chỉ tay và Đình Phong lần thứ n:

- Anh...! Anh còn nói được nữa à? Anh vào phòng tôi, ngủ cạnh tôi, sang sớm đã nói “chuyện tối qua”! Quần áo thì sộc sệch! Áo anh không mặc... Không phải là anh đã...! Anh đã...!
- Tôi đã làm gì? – Đình Phong áp sát mặt vào mặt cô, nhếch nhếch môi chèn ép cô nói “việc anh đã làm”.

Nguyên Nhược đẩy anh ra không được, hét lên:

- Không phải là anh đã XXOO tôi à!

Hình như chỉ chờ có thế. Đình phong ôm bụng cười sặc sụa, cười chảy nước mắt tập 2. Nguyên Nhược mím môi:

- Anh! Anh còn dám cười nữa tôi cho anh “tuyệt tử tuyệt tôn” đấy! Mau cút khỏi phòng tôi ngay!

Đình Phong nhịn cười, nói:

- Hừm, bạn Nguyên Nhược hiểu lầm tai hại quá! Thứ nhất, “chuyện tối qua” là do cô. Thứ 2 là đây là phòng tôi. Thứ 3, chi tiết “chuyện tối qua” là cô ra khỏi bữa tiệc của chúng tôi tổ chức thì say xỉn, lao vào phòng tôi lúc tôi đang ngủ để “sàm sỡ” nên quần áo mới sộc sệch, tôi không mặc áo là vì “nhờ” cô nôn một bãi, không tin cô kiểm tra lại xem! Đầu óc cô...! Chắc chắn! Đen tối quá!

Nguyên Nhược nhìn nhìn căn phòng... Đúng, đây không phải là phòng của cô! Quần áo cô còn đầy mùi rượu. Nhìn góc phòng còn có cái áo của Đình Phong “in” một bãi nôn. Nhìn ga giường không có vết đỏ hồng nào chứng minh đêm qua hoan lạc(1) cả. Cô cười ngượng nghịu, vội nhảy khỏi giường, biến mất sau cánh cửa để lại một câu:

- Hi hi, “sozy”! Cũng tại anh úp úp mở mở nên tôi mới hiểu lầm a!

Nguyên Nhược xấu hổ vùi mặt vào chiếc chăn bông. Cứ nghĩ đến chuyện lúc này là cô lại thấy hai bên má nóng ran vì xấu hổ. Chẹp, thẳng ra mà nói thì cô chẳng quan tâm đến trình tiết đâu. Nhưng vì cá cược ấy nên cô nghĩ lần này cô thể nói là Đình Phong – 1 trong 4 chàng hoàng tử đã say mê cô đến mức phải “tiên hạ thủ vi cường” – ra tay trước để sau này có thể nắm giữ cô nhưng ai dè anh ta “trong sáng” quá! Cô nằm bên cạnh cả đêm mà anh ta chẳng làm gì! Cô cũng hấp dẫn lắm chứ bộ! Nè, không lẽ anh ta... “bất lực” sao? Bên phòng này, Đình Phong đang cười ngặt nghẽo ở bên này bỗng dưng hắt xì hơi liên tục vài cái, thấy tai nóng ran, “hình như có người đang **** xéo mình?”, anh chàng vô tội cứ ngâm nghĩ mãi.

Haizz~ nói chung, Nguyên Nhược không bắt tội anh chàng được mà còn bị xấu mặt một phen nhưng cũng không làm gì được vì đó là lỗi của mình (t/g: chà, cũng biết lỗi rồi ha! NN: còn dám nói nữa ta “xin ít tiết” đấy! T/g sợ hãi chạy mất dép) nên cũng chỉ có thể vác bộ mặt lầm lũi xuống phòng ăn mà thôi.

Sun, Lạc Đăng và Lôi Vũ vẫn nửa tỉnh nửa mê sau bữa tiệc tối qua do bị các tiểu thư chuốc rượu nên vẫn còn nằm bệt trên giường chẳng muốn dậy, không thèm đến học viện luôn. Nguyên Nhược thì nghĩ học để lo cho việc “quốc gia đại sự” nên cũng chẳng phải đến học viện. Đình Phong thì khỏi nói, chả coi học viện ra cái gì, có đến thì cũng chỉ làm loạn thôi. Ừm, xin kể vắn tắt vài tiết học của chàng ấy ra nhé!

Tiết chủ nhiệm hay tất cả các tiết khác, giáo viên vào lớp, lớp trưởng hô, cả lớp đứng lên chào cô, bình thường! Cái không bình thường cho lắm đối với người bình thường là chàng trai của chúng ta đang gác chân lên

bàn, tai nghe headphone, cái mặt vênh lên như muốn nói: “Cô không chào tôi thì thôi sao tôi phải chào cô?” Nhưng còn đối với các thầy cô giáo hay toàn thể học sinh học viện thì cái này là điều-trên-cả-bình-thường!

Giờ kiểm tra, Đình Phong tiêu sái cầm bút lên, liếc mắt qua cái “vèo vèo” xong bài, nộp cho thầy/cô giáo rồi không chỉ bật nhạc mà còn để chế độ to nhất, không thêm cầm tai nghe thần nhiên để loa ngoài, vô tư làm phiền đến sự tập trung của những học sinh khác, mà cũng chẳng ai dám hé môi than nửa lời. 3 hoàng tử khác cũng đã làm xong bài từ lâu nên chẳng để tâm, ai làm việc người nấy, nghe nhạc, chat, lướt web, nhắn tin không coi đây là giờ kiểm tra. Các giáo viên thực ra cũng muốn lấy bài kiểm tra điểm kém ra để nhân đó trách phạt luôn một thể nhưng khổ nỗi có lấy kính hiển vi ra soi cũng không thấy chút lỗi sai nào nên đành “ngậm bồ hòn làm ngọt”, chỉ mong chờ đến ngày cả 4 người tốt nghiệp.

Nhưng có phá bình thế nào đi nữa thì trong lòng tất cả các girl thì 4 hoàng tử vẫn là cao quý nhất! Giải giang nhất!

Những trận bóng rổ có mặt 4 chàng trai người đông không kể tiết lại còn chủ yếu là girl! Xem trận đấu mà chẳng nhìn bóng toàn nhìn mỹ nam. 4 người cũng phải cố gắng lắm mới chịu đựng nổi những ánh mắt như muốn “ăn tươi nuốt sống” đó, những cái miệng nhỏ đầy nước miếng ra. Thật khó để tìm được bóng dáng một thực nữ nào ở nơi đây. (Nói trắng ra thì chẳng có ai!) Đến con mèo hoang (cái) đi qua còn phải dừng lại mà nhỏ nước miếng, chằm chằm nhìn vào body của 4 người thì cũng đủ biết mức độ sát thương của 4 mỹ nam cao đến thế nào!

Nên nói chung, 4 người coi việc học hành chẳng thú vị bằng việc ngủ. Bất quá là vì chán chẳng có gì làm nên đi học mà thôi. Thế mà 4 người vẫn đứng đầu học viện quả là “Super man”

>

15. Chương 15

Nguyên Nhược đang chú ý đầu đọc truyện thì bị Đình Phong hét vào tai:

_ Ngồi đây mà đọc truyện à, đi mua thuốc cho 3 người họ mau lên!!

Nguyên Nhược ngồi bật dậy, bịt hai tai hét lại:

_ Sao tôi phải đi mua? Sao không kêu ...người hầu đi mua ấy... - nói đến 2 từ “người hầu”, Nguyên Nhược ử rừ cú đầu. Đình Phong thì đắc ý cười hỉ hã.

Sau khi thay đồ, Nguyên Nhược đi vào phòng Đình Phong, nhảy lên giường kéo kéo góc áo cậu:

_ Nè, đi cùng tôi mua thuốc đi...

Đình Phong không thèm ngược lên nói:

_ Đi một mình đi, cô có phải là trẻ con đâu?

_ Đi với tôi đi ~ Bảo tôi là trẻ con cũng được, đi với tôi!

Nguyên Nhược liên tục nài nỉ, nỗi ám ảnh ngày trước thực ra vẫn còn in đậm trong cô. Sau một hồi nài nỉ van xin suốt 20 phút (thực ra là lải nhải) Đình Phong đã phải đầu hàng. Đình Phong định đi ra gara lấy xe nhưng Nguyên Nhược ngăn lại, nói:

_ Trời ạ, đi vào chỗ đông đúc như thế đi ô tô khác gì anh muốn tắm nắng miễn phí suốt mấy tiếng đồng hồ?

_ Thế chẳng lẽ cô bảo tôi đi bộ chắc?

Nguyên Nhược tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng “giả tạo”:

_ Ủa? Sao anh biết hay vậy?

Đình Phong đành hậm hực đi cùng Nguyên Nhược ra khu phố Long Steve đông đúc. Nhìn vẻ mặt 2 người thật khác nhau. 1 người thì vui phơi phới 1 người thì nặng nề ánh mắt như muốn nói: “Ai đến gần ta là chết!!!” Nhưng người đi đường hơi đâu mà để ý đến vẻ mặt của từng người chứ? Đám đông chen lấn xô đẩy

làm người có tâm trạng vô cùng vui vẻ là Nguyên Nhược cũng bắt đầu bực bội. Nguyên Nhược quay đầu lại nói với Đình Phong:

_ Anh có thuộc đường ở đây không vậy?

Nhưng khi quay lại thì cô chẳng còn thấy Đình Phong đâu nữa. Cô vô cùng hoảng hốt đảo mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy cậu ta đâu cả mà người này cứ xô người kia làm cô chẳng có khe hở nào mà thoát ra cả. Những kí ức không hay hồi trước bắt đầu làm cô hoảng sợ. Nguyên Nhược không chút sợ hãi khi một mình đối đầu với 50 sát thủ nhưng lại sợ đi mua thuốc 1 mình chỉ vì cái hồi ức đáng sợ năm ấy. Cô ôm đầu chỉ chực hét lên, mắt đã rơm rớm nước mắt. Đột nhiên cô thấy có ai đó bám vào áo mình, hơi thở mạnh mẽ quen thuộc phả vào mặt cô, cô quay ra thì thấy khuôn mặt đang đầm mồ hôi của Đình Phong. Ánh nắng vàng vọt chiếu xuống mái tóc và gương mặt của Đình Phong như một vị thiên sứ có đôi cánh màu đen đã hạ thế vậy.

_ Cô đi đứng kiểu gì thế hả? Có phải trẻ con nữa đâu mà còn đi lạc thế hả? ...Cô...cô khóc à? Sao phải khóc? – rồi chủ nhân của giọng nói nam tính ấy bỗng rồi đưa tay lên định lau nước mắt cho cô nhưng không hiểu sao nước mắt cậu cô cứ mãi tuôn chẳng ngừng lại được...

_ Nè, cô sao thế hả? Tôi nói đùa thôi sao đến mức phải khóc chứ? Nè... Tôi xin lỗi, được chưa? ...Làm ơn đi...Tôi ghét thấy con gái khóc lắm. – Đình Phong bỗng rồi không biết làm thế nào để Nguyên Nhược ngừng khóc.

Đột nhiên cô ôm chầm lấy Đình Phong rồi òa khóc nức nở như chưa bao giờ được khóc làm cậu ngỡ ngàng ngập mặt đờ bưng nhưng không nở đẩy cô ra đành lấy tay vỗ nhẹ lên lưng cô nói khẽ:

_ Được rồi mà... Ổn rồi...

Cậu không biết cô khóc vì điều gì nhưng sự quan tâm đó của cậu cũng khiến cô cảm động lắm rồi. Lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được sự ấm áp, quan tâm của người khác dành cho cô như thế. Ngày trước, cô khóc vì đau khổ, vì hận thù, nhưng bây giờ cô đã có thể khóc vì bản thân, khóc vì hạnh phúc...

*** Tôi, sau khi mua thuốc xong...

Đình Phong định bước vào biệt thự nhưng Nguyên Nhược kéo tay áo anh lại. Đình Phong ngạc nhiên quay lại thì thấy Nguyên Nhược mặt đờ bưng. Đình Phong chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó. Đôi môi hồng phơn phớt như cánh hoa anh đào lúng túng nói:

_ Xin..xin lỗi, áo anh ướt hết rồi, để tôi giặt cho...

Anh nhìn vào lưng mình thì thấy áo đã ướt một khoảng lớn, là do cô ngốc này lúc nãy khóc đây mà.

_ Không cần, hôm nay chắc cô mệt rồi, vào nghỉ đi, để tôi bảo chị quản gia.

_ Không...không cần đâu mà, tôi...tôi làm được – giọng nói đó lại yếu ớt phản đối.

_ Không là không! – Đình Phong mất kiên nhẫn hét làm Nguyên Nhược giật nảy mình. Đình Phong cảm thấy mình hơi quá lời bèn nhẹ đẩy cô vào biệt thự mình theo sau – Cô cứ nghỉ đi, không phải lo đâu, không là tôi giận thật đấy.

_ Vậy, cảm ơn anh! - Nguyên Nhược nở nụ cười dịu dàng lâu lắm mới có được. Rồi hôn “chụt” lên má Đình Phong rồi vội quay bước vào trong để lại Đình Phong đứng ngơ ngẩn, mặt đờ bưng đứng thẫn thờ ngoài cửa.

Hai người có ngờ đâu hành động thân mật đó đã bị một người nhìn thấy:

_ Đình Phong... Tôi sẽ không nhường Nguyên Nhược cho cậu đâu..! – rồi bóng đen đó gọi ột người khác:

_ Tìm ngay thông tin về cô gái tên là Nguyên Nhược cho tôi!

*** Đêm đó, ở phòng Nguyên Nhược...

Nguyên Nhược trùm chăn kín đầu, liên tục lấy gối đập đập vào đầu mình:

_ Trời ơi!! Mình điên rồi!! Sao lại kiss má anh ta chứ??? Tối nay mình làm sao ấy! Mà...cũng tại anh ta đột nhiên dịu dàng như thế đó chứ!

Nguyên Nhược mặt đỏ bừng cố tìm lý do cho hành động của mình, bỏ quên luôn “Death” đang gào thét với cái điện thoại.

*** Cùng lúc đó ở phòng Đình Phong:

_ Cô ta... sao lại kiss má mình chứ? Mà lúc đó...cô ta đỏ bừng mặt làm mình cứ tưởng cô ta tỏ tình cơ chứ? Ấy...Sao mình lại mong cô ta tỏ tình với mình cơ chứ? Chết tiệt!!! – Đình Phong cũng đang cầm gối “phang” vào đầu mình liên tục, mặt đỏ chảng kém.

*** Đêm đã về khuya, ánh trăng nhẹ chiếu vào 2 căn phòng không đóng cửa sổ, thấy hai người một gái một trai trên môi cùng nở nụ cười, mặt hồng phơn phớt như-là-đang-yêu cũng khẽ mỉm cười!

16. Chương 16

Sáng tinh dậy, Nguyên Nhược tâm trạng vô cùng tốt đi xuống phòng ăn thì bỗng thấy bầu không khí có vẻ khác thường. Khuôn mặt ai cũng u ám khác lạ. Cô ngồi xuống cái ghế bên cạnh Sun, nhẹ giọng hỏi:

_ Mọi người làm sao thế Sun?

Sun nhìn cô, lắc nhẹ đầu, nói:

_ Không sao chị. Ăn thôi.

Rồi gọi người quản gia bảo dọn thức ăn ra.

Nguyên Nhược thấy vẻ mặt mọi người kì lạ thì cũng im lặng ăn cơm. Bữa sáng trôi qua nặng nề vô cùng.

Hôm nay Nguyên Nhược không có hứng rúc vào máy tính nữa mà cùng 4 người đến học viện. Dù lúc trước cô đã nhờ họ xin nghỉ học nhưng là người nhà của 4 người này thì cũng chẳng có gì phải ngại ngần khi đi vào trường cả.

Lạc Đăng kéo nhẹ tay cô nói:

_ Anh đưa em vào lớp.

_ Em nhớ đường mà.

_ Em học cùng lớp với anh.

_ Sao lại thế?

_ ...Em biết thế là được, đi thôi.

Nguyên Nhược cảm thấy kì lạ nhưng không nói gì. Đột nhiên cô nhìn thấy Đình Phong đi về hướng khác 4 người bèn hỏi với lên:

_ Anh đi đâu thế?

Đình Phong quay đầu, nhìn chằm chằm cánh tay cô đang bị Lạc Đăng nắm, cười nhạt:

_ Cô nên hỏi người yêu của cô?

Nguyên Nhược vốn bị cái nhìn của Đình Phong làm mất tự nhiên, nhận ra Lạc Đăng vẫn còn nắm lấy tay mình, bèn hất nhẹ ra giờ lại nghe Đình Phong nói “hỏi người yêu của cô” càng làm cô ngứa ngáy khắp người, trừng mắt nhìn Đình Phong, nói:

_ Anh nói lung tung cái gì thế? Ai là người yêu tôi chứ?

Lạc Đăng bị cô hất tay ra ngăn người, một lát sau mới lấy lại tinh thần, tỏ vẻ bình thản rút tay về. Biểu cảm của Lạc Đăng làm Đình Phong thấy nực cười, cười khẩy một tiếng, không trả lời Nguyên Nhược, lặng lẽ bước đi.

Nguyên Nhược gọi mãi cậu cũng không quay lại, đành đứng dậm chân bực tức, quay ra hỏi Lạc Đăng:

— Hôm nay mấy người các anh bị làm sao thế hả?

Lạc Đăng, Lôi Vũ, Sun cùng nhìn nhau rồi nói:

— Chẳng sao cả.

Nguyên Nhược gặng hỏi:

— Cái gì mà “chẳng sao” chứ? Nói rõ ràng ra đi! Khó chịu chết đi được!

Lôi Vũ đột nhiên cười nhạt nói:

— Vậy tôi hỏi, em đã làm gì khi bọn tôi bị ốm chứ? Thân mật với người khác từ đêm hôm trước tới sáng hôm sau, chiều lại hẹn hò đi chơi đến tận tối mịt, em coi bọn tôi là cái gì?

Nguyên Nhược ngăn người ra rồi nói:

— Thế thì sao? Trước khi trả lời, em xin hỏi, các anh đã làm gì Đình Phong?

Lạc Đăng nghịch nghịch móc khóa, bình thản nói:

— Chỉ là chuyển lớp anh ta mà thôi.

Nguyên Nhược bắt đầu tức giận. “Lớp họ đang học là lớp tốt nhất dành cho quý tộc, vậy anh ta bị chuyển tới lớp nào chứ?” – Nguyên Nhược trầm nghĩ, mắt kiên nhẫn hỏi:

— Anh ấy bị chuyển đến lớp nào?

— Đây là câu hỏi thứ 2 rồi, Nhược Nhược. Nhưng không sao, anh sẽ trả lời, là lớp C5.

— Cái gì? Anh chuyển anh ấy đến cái lớp đấy sao? – Nguyên Nhược hét lên thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bảo cô làm sao mà không bực được cơ chứ? Học viện có 4 khối là A, B, C, D và thứ tự 1,2,3,4,5. Phân theo sức học và gia thế. Con những nhà giàu, quý tộc bậc nhất là A. B là các nhà giàu có tiếng bình thường. C là thường dân, D là nghèo nhất. C và D là những học sinh vào trường bằng học bổng chứ không phải đóng tiền.

— Anh ta vừa học giỏi, gia thế thật không tầm thường vậy mà bị chuyển vào lớp C! Các người nghĩ cái gì vậy hả!? – Nguyên Nhược hét lên một lần nữa.

Sun lần này lên tiếng bằng giọng lạnh băng:

— Đó là quá phúc cho anh ta rồi, nếu không anh ta còn bị “bay” khỏi trường ấy chứ.

Nguyên Nhược cảm thấy vô cùng nực cười với những người này khi không biết gì về Đình Phong mà nói như thế:

— Các anh thì biết cái gì chứ? Thực ra nếu anh ta muốn thì các anh mới là người phải bay khỏi trường đấy!

Lôi Vũ ngạc nhiên:

— Em nói cái gì đấy hả?

— Anh biết người đứng sau anh ta là ai không? Là người giàu nhất thành phố này đấy, anh ta còn có quan hệ với người trong FBI. Anh ta là cháu của người đó!

Câu nói của Nguyên Nhược như sét đánh ngang tai. Thực sự 4 người họ ở cạnh nhau lâu thế nhưng thông tin về Đình Phong của họ là quá ít, cậu không để lộ bất cứ thông tin gì nên bọn họ cũng chẳng biết gì cả. Bọn họ chỉ nghĩ cậu là một người bình thường, ai ngờ được...

“Giàu nhất thành phố...”

Nghe thì dễ lắm nhưng thực chất thành phố Fost Dia Mont là thành phố phồn hoa nhất đất nước. Giàu nhất thành phố cũng tức là giàu nhất đất nước này. Bố mẹ họ còn không bằng người đó... Trời ơi! Họ đã làm gì thế này??

Mà... sao có người đứng sau như thế mà cậu ta lại chấp nhận bị chuyển sang lớp C5?

Đó là câu hỏi quay cuồng trong đầu 3 người con trai.

Nguyên Nhược lạnh lùng tiếp lời:

— Còn các anh muốn tôi trả lời chứ gì? Được thôi! Đó là vì tôi chẳng có quan hệ gì với mấy người cả! Các người làm sao cũng không ảnh hưởng đến tôi! Các người chết đi tôi cũng không dự tang đâu!

Rồi cô bước đi, bỏ lại sau lưng ánh mắt hối lỗi, tuyệt vọng... và, có cả căm hận...

Nguyên Nhược bước đi mà lòng rối bời, cô biết là Đình Phong vì cái gọi là “tình bạn” mà không làm gì 3 người kia. Cô thấy căm ghét 3 con người đó. Chẳng lẽ cô không biết họ yêu cô? Nhưng...thực sự...cô không thể vướng vào lưới tình được!

Một khi đã để lộ cho người khác thấy sự yếu mềm và khi mình dựa dẫm vào người khác thì khi người đó bỏ đi, phản bội thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ có thể đứng dậy lần nữa...

Có lẽ, cô đã yêu Đình Phong..?

Nên cô mới cảm thấy tức khi bị cậu nói là “hỏi người yêu cô..”?

Vì vậy cô ghét 3 người kia khi họ đối xử không tốt với cậu?

Và cũng vì vậy mà khi biết cậu đứng bên đối lập: FBI thì cô cảm thấy đau lòng?

Cô đau vì biết tình yêu này là vô vọng?

Biết được vậy, thì điều tốt nhất dành cho cả hai là sự im lặng...

Cô sẽ chôn chặt thứ tình cảm mới chớm nở này để không ai phải đau...

Một mình cô đau... là đủ rồi...

Từ bỏ 1 người, không phải là không còn yêu, mà là giúp cho cả 2 không ai bị tổn thương...

Có lẽ, việc thích hợp với cô bây giờ và cả sau này không phải là tình cảm đôi lứa mà là trả thù cho ba mẹ.

Dưới cái nắng hè gay gắt, Nguyên Nhược mặt đỏ bừng, mặt đày mồ hôi, đầu óc choáng váng, tất cả là một màu đen...

Rồi...cô đổ sập người xuống trong vòng tay của Đình Phong – người kịp lúc đi qua.

Tỉnh dậy không còn là một màu trắng bao phủ nữa mà là những gam màu tối. Cô nhận ra ngay, là phòng của Đình Phong.

Đình Phong đang ngồi tựa mình vào cửa sổ, mắt khẽ nhắm lại, long mày nhíu nhẹ như đang suy tư gì đó.

Dưới rang chiếu đỏ rực của hoàng hôn, Đình Phong như một thiên thần ưu sầu đang giáng thế.

Nguyên Nhược chỉ biết đơ ra, nằm ngẩn người nhìn.

Đột nhiên, Đình Phong mở trừng hai mắt. Nguyên Nhược vội vã nhắm mắt lại vờ ngủ, sau khi nhận ra tình cảm của mình với cậu, cô không biết nên đối mặt với cậu như thế nào.

Nguyên Nhược có thể cảm nhận được bước chân của cậu tiến về phía mình. Rồi bóng cái bóng mảnh khảnh của cậu trùm lên cô. Đôi tay cậu khẽ ve vuốt hai bên má cô, rồi đến đôi hàng mi, sự gần gũi này làm cô run rẩy nhưng cậu không nhận ra...

Đột nhiên, tay cậu lại khẽ lướt trên đôi môi cô, rất nhẹ nhàng.

Trong đầu cô ngập tràn suy nghĩ...

Bỗng, hơi thở nóng ấm của cậu phả vào khuôn mặt cô.

Rồi, cậu cúi mình, hôn cô, thật nhẹ, vào cánh môi mỏng hồng phơn phớt đó...

Đôi tay cô run rẩy, lạnh ngắt...

Cậu ngẩng đầu lên, cô khe khẽ mở hờ mắt, không để cậu phát hiện.

Cô thấy...

Cậu cười cay đắng, lẩm bẩm nói:

_ Mình điên rồi, điên thật rồi! Mình đang làm gì thế này?

Những ngón tay mảnh dẻ của cậu một lần nữa lướt trên đôi môi cô, cậu thì thầm vào tai cô, rất nhỏ, như nói với chính mình:

_ Ngủ ngon nhé, tình yêu của tôi. Tôi...yêu cậu!

Rồi cậu bước đi, rất nhanh, cậu đóng cánh cửa phòng mình lại mà không biết có một người đang lặng lẽ thầm khóc trong đó.

Phải, cô đang khóc.

Nước mắt tuôn như mưa, chẳng thể nào kìm lại được.

Cậu nói yêu cô...

Cậu đã nói yêu cô...

Cô cũng yêu cậu...

Vậy mà sao cô lại chẳng thể vui nổi mà cứ bật khóc, khóc mãi như thế này?

Phải chăng, là do cô đã biết tình yêu này là vô vọng, chỉ làm hai con người cùng yêu nhau đau khổ?

Một người là cậu...

Và một người, là cô...

Cậu nói ra câu ấy mà không biết là cô đã tỉnh...

Chắc cậu cũng quyết định giống cô, mãi chôn chặt tình yêu này...

Đã quyết định như thế mà nước mắt vẫn không ngừng tuôn, hai gò má vẫn ướt đẫm và đôi mắt ngày càng đỏ và mọng nước...

Chôn chặt thôi, tình yêu này...

"Em yêu anh! Đình Phong! Nhưng, kiếp này chúng ta không thuộc về nhau..."

Cô lẩm bẩm câu nói này, ngồi dậy lắc đầu cười cay đắng...

17. Chương 17

Sáng Nguyên Nhược tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng. Cô mệt mỏi nằm trên giường không muốn dậy chút nào. Kể cả trong giấc mơ lần khi đã thức thì trong đầu cô chỉ toàn hiện lên hình bóng của người nào đó. Cô ôm ghì cái gối nghĩ mông lung. Cô chẳng muốn ra ngoài để gặp mặt 4 người kia một chút nào. Nhất là ...Đình Phong.

Aish!!!! Chẳng không muốn nghĩ đến, càng muốn quên lại càng không thể quên nổi...

Cô nhắm chặt mắt nhưng chẳng thể ngủ được nữa, hơn nữa, cô cũng không muốn mình thành con heo đầu a...

Muốn ra ngoài làm việc cũng không được, vẫn đụng mặt mấy người kia...

Đột nhiên cô nảy ra một suy nghĩ, vội vớ lấy cái điện thoại gọi cho Death:

_ Alo!

_ Sao?

_ Cậu bắt đầu nổi loạn rồi đấy nhỉ? - giọng cô có chút nhấn mạnh.

Cô nghe đầu dây bên kia có tiếng ném đồ đạc, cô cười thầm.

_ Biết rồi, rốt cuộc là có việc gì?

_ Cậu mang một chiếc laptop đến nha!!

_ Máy anh chàng đó của cô hồi thì tôi nói là có người hảo tâm tặng nhá? - giọng của Death rõ ràng là giễu cợt.

_ Hơ hơ~ Cứ bảo là có fan của tôi tặng đi?

_ Một ông triệu phú đầu hói?

_ Hết giờ để đùa rồi đấy!!!! - cô hét lên, bên kia rõ ràng là cậu ta đang phá lên cười.

Dù thế nào đi nữa thì nửa tiếng sau Death vẫn sai người mang đến cho cô một chiếc laptop. Khi quản gia mang vào thì cô cảm thấy ánh mắt ông quản gia rất lạ. Khi cô nhìn dòng chữ ở tờ giấy dán trên laptop thì cô đã vỡ lẽ:

“Gửi tặng em - cô gái xinh đẹp của cả đời tôi. Em là thiên thần sexy trong sáng của tôi!”

Ở dưới còn dòng chữ: “Trọc phú yêu em!”

Nhìn nét chữ là biết ngay của Death. Giờ phút này cô chỉ hận không thể bằm cậu ta ra ngàn mảnh được mà thôi...

Giờ Nguyên Nhược đang ngồi trên giường ôm chiếc laptop vào diễn đàn lớn nhất thế giới – Chris Buston. Đập vào mắt là dòng chữ đỏ tươi được in đậm:

“Kẻ đánh cắp – thần tượng của giới hacker”

Cô thầm nhủ: “Chà, mình cũng được hoan nghênh đến thế sao? Chỉ ăn cắp có ‘chút đỉnh’ thôi mà?”

Nhưng rồi cô không nén nổi mà bật cười trước những ment “đặc sắc”:

Hacker – hát cơ: “Một người tài giỏi như thế thì chắc đã phải tu luyện nghìn năm ở hang động của Bạch Xà Tinh rồi!”

N3: “Này ‘hát cơ’! Ý cậu là ‘kẻ đánh cắp’ đã trên nghìn tuổi?”

Hacker – hát cơ: “Có thể chứ, ha ha~”

Nhìn vào là biết tên ‘Hacker – hát cơ’ kia chỉ đùa thế mà vẫn có kẻ ngốc tin được mới sợ.

Đọc tiếp cô mới thấy lửa giận bốc lên cao:

N3: “Không đâu!!!!!!!!!! Thần tượng của tôi không thể là lão già khú để hay bà già nhăn nheo được đâu!!!!!!”

Máu thật đẹp a: “Vớ vẩn! Tên ‘N3’ kia! Mi không có não hay sao mà tin lời xằng bậy như thế chứ! Có ai sống được hơn nghìn năm không?”

“Chuẩn!!! Trên thế gian này còn nhiều người thông minh lắm!” – cô nghĩ thầm.

N3: “Ồ ha... Vậy thì...kẻ đánh cắp là người thế nào?”

Máu thật đẹp a: “Ồm...Theo như ta thì đó là một tiên nữ xinh đẹp tài năng”

Trời ơi, miệng Nguyên Nhược không thể mở to miệng hơn nữa để cười nữa rồi, rộng đến tận mang tai rồi...

Kaka: “Vì sao người nghĩ đó là một tiên nữ?”

Máu thật đẹp a: “Hà hà, vì sống hơn nghìn năm rồi mà!”

“Rầm!!”

Nguyên Nhược lẩn long lốc xuống đất luôn rồi, tưởng thông minh ra sao...

Giá mà có tuyết thì tốt biết bao: “Không không, tiên nữ sao lại đi ăn cắp chứ?”

Luzer Evil: “Hừm, hay là một mục phù thủy già?”

“Rầm!!!!”

Cái laptop được ‘hôn tường’ rồi.

Nguyên Nhược nghiêng rang kèn kẹt:

_ Thế mà bảo là thần tượng sao??? Thần tượng là để các người ‘chửi đểu’ thế hả????

Đang uất hận không nguôi thì đột nhiên có người gõ cửa: “Nguyên Nhược! Lạc Đăng đây, anh có chuyện cần nói với em.”

Nguyên Nhược suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, vào đi”

Lạc Đăng mở cửa bước vào, nở nụ cười nói:

_ Nguyên Nhược, anh muốn em làm bạn gái anh!

Nguyên Nhược cười khẩy nói:

_ Hừ! Anh vẫn còn ôm hy vọng ư? Lòng yêu mến cái vỏ ‘thiên thần’ của anh giờ đã biến mất trong tôi từ lâu rồi!

Lạc Đăng nheo mắt, vẫn giữ trên môi nụ cười nhưng có phần lạnh lẽo hơn, anh ta đưa ra một sấp giấy tờ, nói:

_ Đừng vội trả lời, hãy xem cái này trước đã!

Nguyên Nhược dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh ta, cầm lấy sấp giấy đó, lướt qua một hồi, sắc mặt cô bất giác tái xanh...

***Tối.

Nguyên Nhược ngồi trong xe ô tô, cạnh Lạc Đăng mà lòng rối bời, cô im lặng nghe 4 người họ trò chuyện.

Sun nói:

_ Đột nhiên anh lại mở bữa tiệc cao cấp, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lạc Đăng nói ra chiều bí mật lắm:

_ Có chuyện cần công bố.

Đình Phong liếc ra chỗ cô, cô cũng bất giác mà ngược nhìn chăm chú vào mắt anh, đột nhiên Lạc Đăng cúi mạnh vào tay cô, khiến cô kêu lên 1 tiếng rất khê:

_ Đau!

Đình Phong cười khẩy, ánh mắt lạnh lẽo quét ngang khuôn mặt cô, từ tốn nói:

_ Tôi nghĩ là tôi biết chuyện đó là gì!

Sun và Lôi Vũ ngạc nhiên:

_ Là việc gì? Sao biết?

Đình Phong bật cười nhạt nhẽo. Lạc Đăng cười nói:

_ Biết sớm hay muộn cũng như nhau thôi mà. Tí nữa trước tất cả quan khách tôi sẽ công bố.

Rồi Lạc Đăng nói khê vào tai cô:

_ Hãy nhớ lấy điều em đã nói. Bằng không...

Cô cười mỉm:

— Giọng nói ngọt ngào này đáng ra không nên dùng để dọa nạt người khác chứ?

— Tôi không dọa em. Tôi chỉ bảo vệ thứ của mình.

— Tôi không phải là của anh!

— Nhưng hiện giờ, em là của tôi! – Lạc Đăng nở nụ cười, trước đây cô đã từng rung động trước nụ cười này nhưng giờ cô chỉ cảm thấy ghê tởm cả nụ cười lẫn chủ nhân của nó.

***Khi 5 người họ bước vào hội trường khách sạn Luversi thì ánh mắt toàn bộ mọi người ở đó đều hướng về họ.

Hôm nay 4 người con trai đều mặc bộ vest sang trọng toát lên vẻ lịch lãm của họ. Sun trẻ con hôm nay cũng vô cùng ‘người lớn’ trong bộ vest màu ghi. Lôi Vũ thì mặc vest màu xám nhạt. Lạc Đăng thì mặc bộ vest màu trắng, giống một thiên thần, nhưng cô thì chỉ cảm thấy khó chịu. Ánh mắt cô cứ chăm chú dõi theo Đình Phong, anh mặc bộ vest đen, trông giống hệt một thiên thần với đôi cánh màu đen. Người khác chỉ thấy vẻ bực lạnh lùng của anh, nhưng cô thì biết, sau vẻ bực đó, là một con người dịu dàng, quan tâm đến người khác, và nhất là trọng 2 chữ “tình bạn”.

Nguyên Nhược không biết cô cũng thu hút rất nhiều ánh mắt. Cô trang điểm nhẹ, búi tóc cao, lộ ra chiếc cổ cao trắng ngần, vô cùng hấp dẫn.

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi thì Lạc Đăng nháy mắt ra hiệu với cô, nói:

— Chuẩn bị tinh thần chưa?

— Đi với người như anh thì lúc nào tôi chẳng phải chuẩn bị tinh thần?

Lạc Đăng cười khẽ, xoa đầu cô:

— Tốt! – rồi bước lên sân khấu.

Nguyên Nhược lăm lăm:

— Anh ta không có lòng tự trọng sao?

***Đèn trong hội trường vụt tắt, chỉ còn ánh đèn trên sân khấu, Lạc Đăng đứng trong màn ánh sáng màu sắc đó trông như một vị thiên thần vạn năng. Cất giọng nhẹ nhàng, anh nói:

— Hôm nay, tôi đường đột mời mọi người đến đây là vì có chuyện cần công bố.

Mọi người bên dưới bắt đầu xôn xao.

Lạc Đăng cười khẽ, nói tiếp:

— Không để mọi người đợi lâu nữa. Nguyên Nhược, lên đây với anh!

Nguyên Nhược cắn môi, đến nước này rồi thì không thể quay đầu lại nữa, cô quay nhìn Đình Phong, thấy ánh mắt anh đang lơ đãng nhìn đi nơi khác, tưởng chừng như anh không còn ở trong hội trường này nữa. Cô cười khổ, bước đến cạnh Lạc Đăng. Lạc Đăng ôm lấy eo cô, nói vào micro:

— Đây là bạn gái tôi – Nguyên Nhược!

Bên dưới quan khách “ồ” lên một tiếng rồi tiếng vỗ tay nổ lên như sấm, Nguyên Nhược cố nở nụ cười gượng gạo, nói:

— Cảm ơn!

Sau đó, cô phải trả lời vô số câu hỏi, đón nhận lời chúc mừng của mọi người, đến khi được nghỉ ngơi thì cô đã chẳng còn thấy Đình Phong đâu nữa...

***Đã 1h sáng rồi mà Đình Phong vẫn chưa về. Nguyên Nhược vô cùng lo lắng, đã gọi bao nhiêu cuộc nhưng mãi vẫn chẳng có người nghe máy.

Đột nhiên nhạc chuông cô vang lên, là số của Đình Phong!

Nguyên Nhược vội vàng nghe máy:

_ A...Alo!

_ Cô là Nguyên Nhược, bạn của anh Đình Phong phải không? – giọng của một người con trai lạ.

_ V...Vâng! Đình Phong...Anh ấy sao rồi?

_ Anh ấy uống rượu nhiều quá, say ngủ luôn ở đây rồi. Chỗ chúng tôi không có cách nào lay anh ấy dậy, đành dùng điện thoại gọi cho số gần đây nhất mà anh Phong gọi.

_ Anh...anh ấy có gọi cho tôi đâu?

_ Có, trong này có ghi rõ 12 cuộc gọi cho cô trong tối nay mà, a, đúng rồi, có lẽ là anh ấy ngại, sợ cô nhìn thấy bộ dạng say xỉn của anh ấy. Cô đến đây nhé: Quán bar Over Love Blue tại đường Fire School, phố XX.

_ Được, được, tôi đến ngay!

Cô ngắt máy, rồi khoác áo, vội vàng chạy ra ngoài, gọi Death đến chở cô đi.

***Khi cô và Death đến thì thấy bộ dạng vô cùng thảm hại của Đình Phong, chẳng còn vẻ lạnh lùng lúc nãy nữa. Cô nói với Death:

_ Deat...À nhầm, Nam!(1) Cậu chuẩn bị cho anh ta một phòng ở khách sạn Diamond đi. Trả tiền luôn nhé.

_ Cô định qua đêm với...?

_ Vớ vẩn! Tôi chỉ chăm sóc cho anh ta thôi!

_ Okay! Cứ tưởng có kịch hay để xem... - Death lầm bầm.

_ Đi mau lên ngồi đây mà lái nhái à?

_ Từ từ chứ! – Death bực tức nói rồi bước đi.

***Death sau khi hoàn thành “nhiệm vụ” thì bị Nguyên Nhược đuổi đi nhưng không quên để lại cho cô một nụ cười đầy ẩn ý.

Nguyên Nhược lấy khăn ướt lau mặt cho Đình Phong, cô thấy khuôn mặt anh khi ngủ rất dễ thương, rất ‘baby’. Rồi cởi trang phục của anh ra để lau người cho anh. Cô đỏ mặt khi nhìn thấy thân hình anh. Anh có cơ bắp nhưng không ‘đồ sộ’ như người khác mà nó rất hài hòa với dáng vẻ có phần hơi thư sinh của anh.

Nguyên Nhược cứ nghĩ lung tung, bậy bạ, mặt đỏ ửng hết cả lên, cô có cảm giác cat tai lẫn mặt cô đều nóng hết lên rồi.

Đột nhiên Đình Phong khe khẽ nói mở:

_ Nguyên Nhược...

Nguyên Nhược định thần nói:

_ Anh sao rồi? Tôi đây.

Đình Phong tiếp tục nói mở:

_ Anh yêu em...Nhược Nhược...Anh...

Nguyên Nhược im lặng, cô không còn nghe thấy bất cứ thanh âm gì nữa, mắt cô đã nhòe đi, trong đầu cô chỉ còn câu nói của Đình Phong: “Anh yêu em...Nhược Nhược...”

Cô ôm mặt bật khóc, Đình Phong đột nhiên mở mắt, lơ mơ nhìn thấy bóng Nguyên Nhược đang khóc.

Anh với tay, ôm lấy cô, thanh âm trầm trầm, anh vẫn chưa hết say:

_ Sao lại khóc?

Cô lấy tay lau nước mắt, nói:

_ Không khóc. Sao phải khóc chứ?

_ Ừm tốt...

Cô không nhận được mà rướn cổ lên hôn anh. Đình Phong hơi ngạc nhiên, nhưng rồi để mặc cô. Lưỡi cô quần lấy lưỡi anh, mùi rượu trong khoang miệng anh vẫn còn.

Không biết là do vị ngọt của nụ hôn hay là rượu đã làm cô ngây ngất?

Cô không biết, cô chỉ biết, giờ phút này, cô rất hạnh phúc.

Đình Phong rồi cũng giành lại thế chủ động, anh hôn cô say đắm.

Đêm đó, chuyện gì đến cũng phải đến, hai người họ...đã thuộc về nhau...

18. Chương 18

Mơ màng tỉnh dậy, Nguyên Nhược giật nảy mình khi thấy khuôn mặt của Đình Phong ngay bên cạnh rồi chợt nhớ lại chuyện hôm qua. Người con trai lạnh lùng kiêu ngạo ấy đang nằm cạnh cô, hít thở đều đặn, lông mày hơi nhíu lại tưởng chừng như tổng giác mơ cũng không được thoải mái. Cô đưa tay dãn hai bên lông mày ra. Đình Phong “ừ..” nhẹ một tiếng, trở mình quay sang bên kia. Nguyên Nhược khẽ mỉm cười, mặc tạm chiếc áo phông vào rồi nhẹ nhàng đi vào nhà tắm. Dòng nước mát lạnh từ chiếc vòi hoa sen cứ chảy trên người cô, xua tan bớt đi những lo lắng sau ‘đêm đầu tiên’.

Bước ra ngoài, Nguyên Nhược đã thấy Đình Phong tỉnh dậy. Nhìn vẻ mặt không có chút gì là ngạc nhiên của anh cô biết anh vẫn còn nhớ tất cả những chuyện xảy ra đêm qua. Nguyên Nhược bước đến ngồi cạnh anh, cười nói:

_ Anh đi tắm đi rồi chúng ta cùng trở về biệt thự.

Đình Phong gật gật đầu, rồi bước vào phòng tắm. Nguyên Nhược thở hắt ra, thực ra cô không nghĩ là mình có thể đối mặt với anh một cách bình thản đến vậy.

Cô gấp lại chăn gối, xong xuôi, ánh mắt cô dừng lại ở vệt đỏ nằm trên chiếc ga giường trắng tinh. Đó là... bằng chứng của cái mà cô đã trao cho anh. Lấy chiếc khăn lau bàn, cô di di trên vệt đỏ đó, dường như là cô đang cố lau cho nó sạch đi. Đúng lúc đó, Đình Phong bước ra từ nhà tắm, nhìn cô chằm chằm, rồi anh kéo tay cô, nói:

_ Việc đêm qua...

Cô cười cắt ngang lời anh:

_ Anh yên tâm, tôi sẽ không kể cho ai và cũng không đòi trách nhiệm gì từ anh đâu.

Đình Phong ngẩn người rồi cười khẩy:

_ Cô...cứ như là đã có kinh nghiệm trong chuyện này rồi ấy nhỉ.

Nguyên Nhược cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nặng nề, nhưng cô không nói gì, cắn chặt môi dưới đến bật máu, nhưng Đình Phong không nhìn thấy biểu hiện này của cô. Anh đứng dậy, khoác chiếc áo rồi bước qua cô lạnh nhạt:

_ Mau đi về!

Nguyên Nhược cũng đứng lên, lấy tay lau vệt giọt nước mắt vừa chảy ra, bước đi sau anh.

***Ngồi trên xe, cả hai đều im lặng, cô không nói gì và anh cũng chẳng hé nửa lời. Cứ thế sự im lặng bao trùm cho đến khi anh và cô bước vào biệt thự của 4 người. Vừa bước lên cầu thang tầng 2, một bóng đen lướt nhanh ra và một cú đấm đã tung ngay vào mặt Đình Phong. Nguyên Nhược gầm nhẹ lên một tiếng, trừng mắt nhìn Lạc Đăng – người vừa tung ra cú đấm ngay giữa mặt Đình Phong:

_ Anh làm cái trò gì vậy hả!?

Nguyên Nhược đưa tay định đỡ Đình Phong dậy nhưng anh gạt ra, chống tay đứng lên im lặng nhìn Lạc Đăng.

Lạc Đăng cười nhạt, nói:

__ Tôi phải hỏi cô với anh ta mới đúng, đêm qua các người đã đi đâu, làm gì ở trong cái khách sạn Diamond hả?

Rồi anh ta ném một xấp ảnh ra. Nguyên Nhược đỡ lấy, cầm lên xem rồi mặt đỏ bừng vì tức tối nhìn Lạc Đăng:

__ Anh...! Anh cho người theo dõi tôi sao???

__ Người của tôi chụp lại đấy, nếu không thì tôi làm sao biết được bí mật của cô, phải không? ‘Kẻ đánh cắp’?
- Lạc Đăng tuân luôn một tràng làm Nguyên Nhược xanh mặt, nhìn sang Đình Phong vẫn đang thờ ơ.

__ Anh!!! Anh nói lung tung gì thế! Cầm miệng ngay cho tôi Lạc Đăng! - Nguyên Nhược hét lên.

__ Yên tâm, ở đây ngoại trừ 3 người chúng ta ra thì không còn ai nữa đâu. Bí mật đó của cô tôi chỉ cần ột người ở đây biết là đủ rồi. - Lạc Đăng cười tươi.

__ Anh!! Anh thất hứa với tôi sao? - Nguyên Nhược mặt tím lại vì tức giận.

__ Ai là người thất hứa trước? - Lạc Đăng liếc nhìn cô.

__ Anh...! - Nguyên Nhược không nói thêm nổi lời nào nữa.

Lạc Đăng lại rút ra một xấp ảnh và giấy tờ, ném cho Đình Phong:

__ Cái này cần thiết cho cậu đấy.

Nguyên Nhược hét lên:

__ Đình Phong! Đứng... đứng xem!

Nhưng Đình Phong bỏ qua lời cô nói, vẫn bình thản mở ra xem...

Lạc Đăng cười nhàn nhạt, nói:

__ Đó là cái giá khi cô phản bội tình cảm của tôi đấy, Nguyên Nhược ạ!

Nguyên Nhược tưởng chừng như không nghe thấy, cô nhắm mắt lại...tuyệt vọng.

***Đúng lúc đó, Đình Phong mở miệng nói:

__ Cái này thì sao? Có việc gì à?

Cả cô và Lạc Đăng cùng ngạc nhiên quay nhìn anh. Lạc Đăng lấp bắp nói:

__ Cậu...cậu sao thế? Đó là bằng chứng, hình ảnh, quá khứ về con người thật của Nguyên Nhược - Đường Vi Lâm đấy. Tổ chức của cô ta là một tổ chức tội phạm cấp à FBI đang truy tìm đấy. Bố của cậu...chẳng phải cũng ở trong FBI hay sao?

Đình Phong lạnh nhạt nói mà không thèm liếc Lạc Đăng lấy một cái:

__ Cậu nghĩ là cậu tìm ra cái này mà tôi không tìm ra sao?

Lạc Đăng như bị giáng một đòn chí tử, thất thần nhìn Đình Phong:

__ Vậy...vậy sao cậu còn ở cùng cô ta?!?!?!? Thậm chí là vào khách sạn cùng cô ta nữa??? Cô ta...cô ta là kẻ thù của bố cậu mà?

Đình Phong nhìn cô, nói:

__ Vì, tôi yêu cô ấy, thế là đủ.

Lạc Đăng im lặng, rồi chợt bật cười như một người điên, anh ta nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dữ dằn:

_ Thì ra cô đã lừa tôi!!!! Cô biết rõ anh ta yêu cô, chấp nhận cô nên cô mới giả vờ bị tôi uy hiếp, đồng ý làm bạn gái tôi!!! Đồng ý không có quan hệ gì với cậu ta!!!! Cô...!!!! Cô là đồ hồ ly!!!!

Lạc Đăng không biết được rằng Đình Phong đã ngạc nhiên vì lời nói của anh ta, anh ta không biết là cô vốn chẳng biết gì cả, và anh ta cũng không biết...ánh mắt của Đình Phong hiện giờ đang nhìn cô như trách, và yêu thương...

Lạc Đăng cười như điên dại, đột nhiên, anh ta lao đến chỗ cô, bàn tay gơ ra như muốn bóp cổ cô. Nguyên Nhược bị bất ngờ, không kịp tránh, thì một bóng người đã đá vào người Lạc Đăng một cách nhanh gọn. Lạc Đăng đổ sập người xuống. Đình Phong ôm lấy cô, nói với anh ta:

_ Anh đã thua rồi!

Rồi nắm tay cô, kéo cô bước đi, để lại tiếng thở hắt ra, tiếng nói khê của Lạc Đăng:

_ Phải...tôi thua rồi!

19. Chương 19

Nguyên Nhược im lặng đi sau Đình Phong, cả 2 chẳng ai nói với ai câu nào, không khí vô cùng ngột ngạt.

1 phút, im lặng...

2 phút, vẫn im lặng...

5 phút, chẳng ai nói câu nào...

10 phút, không ai hé nửa lời...

30 phút...

45 phút...

Rất cuộc Nguyên Nhược cũng là người phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, cô hỏi:

_ Anh yêu tôi? – dường như đây là câu khẳng định chứ không phải một câu hỏi.

_ Đúng, em cũng thế mà. Phải không? – nói đến đây anh quay người lại, ánh mắt lấp lánh, chẳng rõ có phải là do ánh nắng chiếu vào hay không.

Nguyên Nhược không trả lời, cô im lặng. Đình Phong cố giấu nét thất vọng tởm đáy mắt, anh ôm chầm lấy cô, nói với cô như nói với chính mình:

_ Anh biết, em ngại vì em là phe đối lập với bố anh, cũng là gia đình anh. Nhưng anh không quan tâm điều đó, nên em không cần phải lo! Anh không quan tâm thì sao em phải lo nghĩ chứ? Ước mơ của anh...chỉ là có được một gia đình êm ấm bên em mà thôi! Anh không quan tâm! Thực sự, không quan tâm!!!

Cô cảm thấy mình đã dao động, nhưng...cái chết của em trai cô, sự tủi nhục trong suốt mấy năm lại hiện lên làm cô bình tĩnh trở lại. Cô không được yếu lòng! Cái quan trọng là trả thù! Cô không thể cuốn anh vào vòng xoáy của thế giới tội lỗi nơi cô đang đứng, nơi mà anh không thể, không nên bước vào!

Cô đẩy anh ra, nhờ thế, mà đã trông thấy được sự dao động, sự lo lắng trong đáy mắt anh, rõ ràng, đó không phải là do cô đẩy anh ra.

Một sự thất vọng không rõ nguyên do trào lên trong lòng cô...

Cô thở nhẹ ra một hơi, hít sâu rồi nói:

_ Nghe rõ đây Đình Phong! Tôi-không-yêu-anh!

Đình Phong ngơ ngác nhìn cô, rồi một mực lắc mạnh đầu, âm lượng tăng lên:

_ Nguyên Nhược! Đừng nghĩ là em lừa được tôi! Nếu không phải em yêu tôi thì vì sao em lại phải sợ để Lạc Đăng cho tôi biết sự thật về em? Vì sao em lại ngủ với tôi mà không nói nửa lời? Vì sao em lại đồng ý làm bạn gái Lạc Đăng mà lại quan hệ với tôi? Rõ ràng là em-yêu-tôi!

Nhìn khuôn mặt không giấu được vẻ hoang mang, nỗi lo lắng của Đình Phong mà Nguyên Nhược thấy mình thật xấu xa, nhưng việc đã đến nước này, không thể quay đầu lại, nếu biết tình cảm của Đình Phong đối với cô lớn như vậy thì cô đã ra khỏi căn biệt thự này để mà toàn tâm toàn ý vào việc trả thù rồi!

_ Đình Phong! Anh đừng tự đánh giá mình quá cao! Biết đâu thứ tôi trao cho anh là giả? Là một tác phẩm của công nghệ? Hơn nữa, nếu một người đã biết bí mật của tôi, thì sau này rất cuộc gì nó cũng lộ ra mà thôi! Cũng như anh đã nói đó, tôi rất có kinh nghiệm tổng 'việc đó', trên hết, việc lúc đó, chỉ là phút giây bông bột, sai lầm nhất thời mà thôi!

Nói ra những lời này Nguyên Nhược còn cảm thấy nực cười! Phút giây mà cô cho là đẹp nhất, kỳ diệu nhất giờ cô lại cải biên thành "phút giây bông bột, sai lầm nhất thời", cô không khỏi mà cảm thấy chua chát.

Khi Đình Phong còn ngơ ngác, cô lại tiếp:

_ Giờ anh đã biết chuyện, bí mật sớm muộn cũng sẽ lộ ra mà thôi! Tôi cũng chẳng muốn ở lại ở cái biệt thự ngu ngốc này một giây nào nữa! Cái laptop trong phòng tôi, coi như là 'quà đền bù tình cảm' mà tôi tặng cho anh! Từ nay, chúng ta sẽ như người xa lạ, không ai quen biết ai, và tôi không mong là sau này sẽ phải đối đầu với anh đâu! Vĩnh biệt!

Nói một tràng dài xong, cô vội quay mặt đi, để lại Đình Phong đứng thẫn thờ ở đó. Cô sợ chỉ cần một ánh nhìn kinh ngạc, thất vọng của Đình Phong thôi cũng sẽ làm cô không tìm được nước mắt.

Dưới cái nắng hè gay gắt, người ta chỉ thấy một chàng trai đứng yên như pho tượng đá, ánh mắt vô hồn, tuyệt vọng nhìn cô gái, bàn tay giơ lên rồi lại buông thõng giữa không trung. Cách đó có một cô gái thân hình mảnh khảnh đang quay lưng bước đi, không, là chạy, và nếu nhìn kỹ, sẽ còn thấy những giọt nước đang lăn trên gò má cô...

20. Chương 20

Một lát sau, trong xe không có một tiếng động nào, bầu không khí rất ngột ngạt. Nguyên Nhược không nói lời nào, trở nên vô cùng trầm tư. Death thì thôi về ương ngạnh mà trở lại là ocn người ít nói lạnh lùng. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Death reo vang. Death bực bội vì đã phá hỏng bầu không khí dễ chịu này (trời, anh này là ng' kỳ nhất ta từng gặp):

_ Sao? - giọng bực bội này đương nhiên là của Death.

_ SAO SAO CÁI GÌ? GIỜ NÀY CÒN Ở ĐÂY MÀ SAO À? DRAGON BỊ ĐUỔI RA KHỎI BIỆT THỰ RỒI BIẾT KHÔNG? CÒN KHÔNG MAU SAN BẰNG CÁI BIỆT THỰ ĐÓ ĐI ĐỂ TRẢ THÙ HẢ??? - đầu dây bên kia tuôn một tràng dài, volume lại còn to nữa thật là muốn hành hạ tai người khác mà.

Death dùng giọng nhẹ nhàng nhất có thể, tay bên kia không ngừng xoa hai bên thái dương nói:

_ Ghost, cô yên tâm. Dragon đang ở đây. Không đến nỗi phải san bằng cái chỗ đó đâu - Death mỉm cười - thả quả bom tự chế nhỏ vào đó là được rồi.

Đúng lúc này, điện thoại bị Nguyên Nhược giật lấy:

_ Ghost, tôi Dragon đây, tôi không sao, yên tâm đi. Cô chuẩn bị cho tôi một phòng né. Giờ tôi sẽ ở tổ chức luôn. - nói rồi cô tắt máy luôn không để cho Ghost nói gì.

Cô ném cái điện thoại đã tắt nguồn cho Death, nói:

_ Tôi thích đầu tiên đua xe, sau đó tính đến giáp lá cà nếu tôi thua. Ok?

Nguyên Nhược cùng Death cười lạnh nói:

_ Game start!!

Ánh mặt trời ảm áp trùm lên cảnh vật. Tưởng chừng như đây là lúc thích hợp nhất để những mối tình nảy nở, duyên phận bắt đầu, hạnh phúc sắp đến. Nhưng có một nơi đang xảy ra một cuộc “đua xe vượt chướng ngại vật”.

Không giống như những cuộc chơi bình thường khác mà đây là một cuộc chơi đánh cược cả tính mạng của mình. Nhưng 2 nhân vật chính trong trò chơi này lại ung dung cười thản nhiên

Dragon lôi ra một khẩu lục bạc và 10 cái phi tiêu, lấy khăn nhẹ nhàng lau những vết máu bám trên đó, vừa quan sát tình hình xung quanh vừa mỉm cười thích thú.

Death lái xe một cách điệu nghệ và thành thạo mà bất cứ “tay lái lạng” nào nhìn cũng phải trợn mắt, há hốc mồm kinh ngạc. Sát khí bủa vây bốn phía vậy mà anh chàng vẫn ung dung ngâm nga hát một bài kinh điển nào đó, thật khiến người ta phải kính phục.

Những kẻ xung quanh không khỏi toát mồ hôi, bọn chúng cứ nghĩ ý đông lại có vũ khí tân tiến sẽ có được chiến thắng trong chốc lát, vậy mà từ nãy giờ vẫn không chiếm được ưu thế, thực nhục nhã ! Rốt cuộc, cài nội gián vào tổ chức này cũng chỉ thu được chút tiền, uy hiếp được chúng tạm thời, vậy mà một lát đã bị phát hiện, nếu hôm nay bọn chúng không mang được cái đầu của 2 kẻ đứng đầu Phoenix thì không chỉ bị mất mạng mà cả gia đình của chúng hoàn toàn sẽ cùng châu Diêm Vương liền. Đến giờ mà Sprite vẫn chưa đến, bọn chúng thực lo cho cái đầu của mình và người thân.

Đột nhiên...

“Đoàng đoàng!!!!!!”

1 tiếng chát chúa vang lên, chiếc xe vốn nãy giờ dưới làn mưa đạn vẫn yên ổn thì giờ găm 2 viên đạn trên cửa kính bên trái phía dưới. Vì là ô tô chống đạn nên không sao nhưng hấn ta – Sprite lại nắm trong tay một thứ đạn có sức công phá chỉ kém hơn lựu đạn 1 chút, thừa sức bắn vỡ tấm kính dày này.

_ Lần bắn này, chẳng qua là hấn muốn ngắm thử mà thôi, vậy mà vẫn trúng vào xe mà anh lái, không hổ danh là người của ông già đào tạo. – Dragon cười nhạt, khi nghĩ đến lão cha độc ác đã gián tiếp giết em trai cô, giờ lại muốn thủ tiêu cô mà ánh mắt cô chột hấn lên tia máu, đầy sự tàn khốc.

Death liếc cô một cái, nhàn nhạt hỏi:

_ Cô định “hy sinh anh dũng” à?

_ Không... - cô ánh mắt trầm lại, nén cơn giận đang chuẩn bị bộc phát.

_ Đừng hành động ngu ngốc, gã ta xuất hiện rồi thì nên êm thấm mà thoát khỏi đây hơn là xông ra liều chết. Cô và tôi còn có nghĩa vụ với các anh em đây.

_ ...Tôi biết. – bàn tay cô nắm chặt lại, hít thở sâu, cô còn rất nhiều người bên cạnh đợi cô trở lại !

“Đoàng!!”

Một viên đạn nữa lại găm vào cửa kính, chỉ là đạn thường, không phải loại mà tổ chức đã phát minh ra.

Dragon suy nghĩ “vì sao Sprite không dùng C24? (tên loại đạn mà tổ chức đã tạo ra) Gã ta không phải loại người nương tình, nhất là người đã được ông già tin tưởng cài làm gián điệp... Vậy chỉ có khả năng là gã ta nhận tin của bọn đàn em vội đến đây mà không mang nó đi! Giờ hấn đang cố tình câu giờ đợi người mang “hàng” đến. Ta vẫn còn thời gian!”

Dragon quay ra chỗ Death nói:

_ Anh mang những thứ gì trên người? “Hàng nóng”!

_ 2 lục bạc, 5 băng đạn, 5 phi tiêu.

_ Bọn chúng có mấy tên?

_ Sơ sơ tầm...ừm, tầm gần ba chục thằng. Sao lão già đó mang ít người đến thế nhỉ?

Dragon nhếch môi:

_ Ở đây thêm lúc nữa là chúng đến thêm thật đấy, và...mang theo cả C24!

_ Cô giao cho gã ta mấy băng?

_ 1.

_ 1 băng là vào khoảng 8 viên... Chà, cũng đủ để chúng ta làm mồi cho gã đó chứ. – Death cười cười rồi vút hết “hàng” xuống chỗ Dragon – mở cửa kính luôn chứ?

Dragon cười nhẹ:

_ Phải nhanh đấy, không là tôi thành ma ám anh luôn.

Death búng tay cười:

_ Thủ lĩnh cứ yên tâm! – rồi với tay ra mở cửa sổ chỗ Dragon, tay đặt luôn ở đó.

Dragon hai tay hai khẩu lục giương lên, hòng súng nhắm vào óc của 2 thằng đang đứng sát rạt ở vệ đường mà nhắm tới...

“Đoàng!!!! Đoàng!!!”

Dragon phản công bất ngờ làm bọn chúng không kịp phản kháng, cả 2 tên đó ngay lập tức ngã lăn ra đất, máu tươi dần phụt ra, cả 2 tên đều chết mà mở to mắt, có vẻ chúng chết mà không hiểu vì sao mà mình chết.

Những tên khác định thần, vội vã nã đạn nhưng cửa kính xe đã được Death đóng lại một cách nhanh chóng. (=.=)

Dragon cười mỉm:

_ Tốt lắm. Nhưng đáng ra khi chúng đang đơ đơ như thế thì anh phải nhanh chóng mà chạy xe rồi chứ!

Death cười:

_ Okay. Lần sau sẽ chú ý.

Dragon nói tiếp:

_ Đến chỗ bùng binh kia anh quay liên tiếp 3, 4 vòng vào. Tôi sẽ tranh thủ bắn một vòng đạn, thằng nào ngu thì chết! Sau đó khi bọn chúng đã quen rồi thì anh ngay lập tức chạy thẳng cộng với tôi ném một quả lựu đạn khói ra cho chúng bị “mù”. Hiểu chứ? Tôi đã phát tín hiệu đến máy chủ của tổ chức. Chỉ tầm gần chục phút nữa Ghost sẽ dẫn anh em đến. Lúc đó ta không phải sợ gì cả!

Death ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

_ Được. Trông chờ vào cô nữa đấy!

Dragon không nói gì, chỉ nhìn ra cửa kính, hướng đến Sprite cười khẩy. Death biết cơn phẫn nộ của Dragon giờ đang sắp bùng nổ...Kế hoạch của Dragon diễn ra rất suôn sẻ, nhưng mới cho xe chạy được tầm trăm mét thì...!

***Một đồng xe ô tô đen bóng loàng lao vun vút đến. Dragon cười như không cười nói:

_ Hé! Toàn bọn đen thui từ đầu đến chân! Ông già đó tính dọa người từ bề ngoài à?

_ ... Cô nghĩ thoát khỏi đây nổi không? Tính sơ sơ có thêm 10 cái xe, mỗi xe 4,5 thằng, lại có cả C24. Cô ung dung tự tại quá ha?? – mặt Death có vẻ xanh hần.

Dragon liếc Death 1 cái:

_ Đùng ra về sợ hãi lúc này, hiện tại tôi không có hứng với trò đùa này đâu.

Death cười cười:

_ Tôi chỉ muốn cô bớt có vẻ mặt ghê ghê thế kia thôi mà. Tôi thích lạnh lùng chứ không thích tức giận đâu.

Dragon im lặng một chút rồi nói:

_ Rồi. Lo mà giữ lấy cái mạng đi. Trước khi C24 vào tay Sprite thì mau mau chạy khỏi đây đi.

Death tỏ vẻ tiếc nuối, “chẹp” một tiếng rồi thở dài:

_ Haish~ Cô muốn ấy cái xe đẹp thế kia trầy xước hử? Cô cũng ác quá đi... - chưa nói hết nhưng liếc thấy vẻ mặt Dragon ngày càng đen lại thì anh hết vẻ cợt nhả hẳn – OK. Cho lão già đó tốn tiền sửa lại xe cũng tốt. Begin again nào!!!!

Death nhấn ga. Tốc độ bây giờ là 250km/h. Bugatti lao vun vút trên đường dù đó không phải là tốc độ nhanh nhất của nó.

Gần 10 phút trôi qua...

Dragon mắt kiên nhẫn hừ giọng :

_ Anh không thấy là chúng ta đây đưa ở đây quá lâu rồi à?

Death khó chịu nói:

_ Cô cứ làm như thoát khỏi đây nhanh là để lắm ý. Chạy được từng này là tốt lắm rồi. Thằng Sprite có C24 trong tay bắn vào vào thế kia bố ai mà thoát nhanh mà an toàn cho được!!!

Dragon bắt chéo chân, hếch mặt lên nói:

_ Tôi thì thấy chẳng có gì dễ hơn! Vào tay tôi chỉ mất 5 phút!

Death cười mỉa mai:

_ Thế sao? Vậy cô ra mà lái này! – rồi anh nhảy phắt ra ghế bên cạnh, nhắm mắt lại coi như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Dragon cười bắt lực, cũng nhảy phắt lên ghế lái. Đôi tay nhanh chóng xoay vô-lăng, đẩy nhanh tốc độ lên đến mức cao nhất của chiếc xe – 408km/h!

Death mở trừng hai mắt, quay đầu ra phía Dragon nói như hét:

_ Cô điên à?? Giờ chỉ cần một hòn đá thôi cũng đủ làm chiếc xe này gặp tai nạn đấy!!

Dragon ngừng huyết sát nhìn thẳng vào mặt Death nói:

_ Có vấn đề gì sao? – ánh mắt cô hiện rất... lạnh lẽo...!

Death cảm thấy rờn rợn khi bị ánh mắt ấy chiếu thẳng vào, giọng anh trầm xuống:

_ Cô nên biết ở tốc độ này rất dễ gặp nguy hiểm. Chưa có ai dám lái xe tốc độ này trên một đường đua tử thần như thế đâu. Tốc độ thế này vượt được tầm ngắm của Sprite nhưng không có nghĩa là chúng ta thoát khỏi nguy hiểm đâu...

Dragon hướng ánh mắt lại phía vô-lăng cười khẩy:

_ Chưa có ai thì giờ có tôi! Nguy hiểm à??? Cuộc đời có sự mạo hiểm mới đáng sống chứ?? Nếu không thì tẻ nhạt chẳng khác gì sống trong một căn phòng không bao giờ có ánh sáng chiếu tới... - giọng cô ngày càng trầm, và...có vẻ hơi nghẹn ngào...

Death im lặng một chút rồi nói:

_ Cô nói cho chính mình nghe đó à?? – ánh mắt anh dịu lại - Quên tất cả đi, giờ cô đang mạo hiểm và cũng tức là cô đang sống trong một căn phòng có ánh sáng đấy – Death mỉm cười, 1 nụ cười có phần dịu dàng????

Dragon liếc mắt nhìn anh một cái, nói:

_ Hừ, cứ như anh đang dạy đời tôi vậy.

Death mỉm cười lần nữa vì đã thấy má cô hơi hồng lên. (^^)

Chỗ này mình sẽ lại gọi Dragon là Nguyên Nhược và Death là Nam nhé! :x

Đúng 5 phút sau...

Nguyên Nhược mở cửa xe, vươn hai tay đón những cơn gió mát lạnh từ biển thổi đến. Kỹ Nam cũng bước ra, im lặng đứng cạnh cô.

Nguyên Nhược cười cười:

_ Ê! Đúng 5 phút không?

_ ...Đúng

_ Ha ha! Tôi đã nói là phải đúng chứ! – Nguyên Nhược cười cợt – Mà bọn thuộc hạ của ông già đó chắc đang tức muốn chết đấy nhỉ! “Mỡ” đến tận miệng rồi mà không ăn được! Ha ha ha!

Nam không nói gì. Một lát sau anh mới nói:

_ Cô hãy vui chơi một ngày cho thỏa thích đi! Quên hết những chuyện vừa qua...giữa cô và anh ta...

Nguyên Nhược mỉm cười:

_ Giữa tôi và anh ta có gì đáng nhớ đâu mà quên chứ!

Nguyên Nhược không biết rằng giờ nụ cười của cô còn xấu hơn cả khóc nữa.

Nguyên Nhược lấy tay quạt qua đôi mắt, vờ tỏ vẻ khó chịu nói:

_ Cát bay vào mắt rồi??

Cô tháo đôi giày lười ra, ném ra một bên rồi chạy ra nơi dòng nước biển mát lạnh đùa nghịch. Nam ngồi xuống cát, im lặng ngắm nhìn cô.

Sau một hồi đùa giỡn, Nguyên Nhược mới nhớ ra Nam không xuống nước gì cả. (>_<)

Nguyên Nhược vẫy vẫy tay, gọi:

_ Ê ê!!!! Kỹ Nam!!!! Qua đây chơi đi!!

Nam lặng người nhìn cô. Dưới ánh nắng vàng, cô tỏa sáng như một nữ thần...

Nguyên Nhược tiếp tục vẫy tay lia lịa. Nam cuối cùng cũng đứng dậy, bước đến chỗ cô.

Nguyên Nhược cảm thấy không tự nhiên trước ánh mắt khác với ngày thường của Nam. Cô cười gượng gạo, lấy tay búng nhẹ lên mũi anh, giả như bật cười:

_ Nè! Tôi xinh lắm hả mà nhìn tôi chăm chú vậy?

Nam rời ánh mắt khỏi khuôn mặt cô, Nguyên Nhược chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã bị hành động tiếp theo của Nam làm cho bất ngờ...

Kỹ Nam cầm lấy bàn tay Nguyên Nhược... nhìn thẳng vào mắt cô... rồi hôn lên tay cô...cát giộng nhẹ nhàng, anh nói:

_ Nguyên Nhược...Anh yêu em... Làm người yêu anh nhé?

21. Chương 21

Dưới ánh nắng hè, trên bãi biển, có hai bóng người đổ dài trên cát, họ đứng im lặng, không ai nói lời nào, cũng không nhúc nhích.

Nguyên Nhược nhìn không chớp mắt vào Nam, Nam cũng nhìn lại cô với ánh mắt ấm áp.

Lát sau, Nguyên Nhược gục đầu xuống, môi cười gượng gạo, lẩm bẩm:

_ Đùa...

Đột nhiên, cô ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt nhìn Kỳ Nam:

_ Cậu ăn nói ngày càng tùy tiện rồi đấy! Cậu...

Kỳ Nam cũng không chịu thua, ngắt lời cô:

_ Giờ tôi không còn là Death, và em cũng không phải Dragon! Tôi là Kỳ Nam và em là Nguyên Nhược!

Nguyên Nhược khuôn mặt cứng lại, ngây ngô lẩm bẩm:

_ Cậu...đùa chẳng vui chút nào...

Kỳ Nam gắt lên, lấy tay cô đặt trên ngực trái của mình:

_ Tôi không đùa! Nghe thấy không?! Em nghe thấy tiếng trái tim tôi đập loạn nhịp vì em không?! Trả lời đi!! Em nói tôi nghe xem!!! – càng nói, đôi mắt anh càng đỏ, giọng nghẹn ngào.

Nguyên Nhược ngây ngốc, không biết làm thế nào, càng không suy nghĩ được nên làm sao. Rốt cuộc, sau cùng, cô hét lên:

_ Không!! Tôi không biết, không nghe thấy gì hết!!!

Bỏ chạy...

Nhìn bóng cô xa dần, Kỳ Nam nở nụ cười buồn:

_ Trái tim tôi, có vẻ như đã đặt nhầm người rồi...

***Nguyên Nhược sau một hồi chạy lòng vòng khắp bãi cát thì cũng phải trở về xe. Kỳ Nam liếc qua gương chiếu hậu thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô mà môi khẽ nhướn lên không tự chủ được:

_ Cô ngốc, chúng ta đến khách sạn ‘My World’ kia nhé?

Nguyên Nhược không để ý mấy đến lời của anh, chỉ ồm ồm trong họng. Đột nhiên cô ngẩng phắt đầu lên:

_ Cái gì cơ? Sao lại vào khách sạn?

_ Sao lại không thể vào khách sạn? – Kỳ Nam hỏi vặn lại.

_ Anh! Thật! Không! Có! Liêm! Sĩ! – Nguyên Nhược nhấn từng chữ.

_ Cảm ơn lời khen. – Anh nhân nhậ trả lời.

_ Anh không phải là bị tôi từ chối nên muốn cướp đời Xử Nữ của tôi đó chứ? – Nguyên Nhược đưa ra chiêu bài cuối cùng.

_ Cô còn là Xử Nữ cơ à? – Kỳ Nam châm chọc – Tôi tưởng cái đấy đã mất từ cái hôm cô ở trong khách sạn cùng tên đó rồi chứ?

Nguyên Nhược nghe thế đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu lẩm bẩm:

_ Nhưng...vẫn là không được...

Kỳ Nam nhìn dáng bộ cô như thế trong lòng bỗng trào lên sự tức giận xen lẫn chua xót. Anh chỉ nói như vậy chứ đâu có ngờ cô đã cùng hắn...thật đâu?

Cố nén tiếng thở dài, anh nói:

_ Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi vài ngày thôi, cô cũng cần bình tĩnh lại chứ không nên vì buồn mà lao vào công việc như thế. Lát nữa tôi sẽ gọi cho Ghost sau, cứ yên tâm ở lại đây tầm 1 tuần.

_ Tôi có cần nghỉ ngơi gì đâu chứ... - Nguyên Nhược vẫn mạnh mẽ miệng cười.

Dù nói thế nhưng Nguyên Nhược vẫn yên lặng đi sau Kỷ Nam vào ‘My World’, đương nhiên là mỗi người một phòng rồi.

Vừa vào đến phòng mình, Nguyên Nhược lấy một bộ quần áo trong tủ đóng mà Kỷ Nam vứt cho rồi chui ngay vào phòng tắm. Làn nước mát lạnh làm cô sáng khoái cả người. Tắm xong, Nguyên Nhược lại leo lên giường đánh một giấc đến tận sáng hôm sau.

***“Để có thể rời khỏi anh, em nên dập tắt hy vọng của cả hai ta, dù biết, điều này sẽ làm em đau đến nhường nào.

Vết thương trong tim anh chỉ đau một lần rồi thôi, nhưng còn em sẽ đau âm ỉ, vết thương này sẽ chẳng thể nào lành lại được. Nhưng em nguyện nhận lấy cái đau dai dẳng để đổi lấy cho anh vết thương lành...”

Nguyên Nhược vừa ngáp dài vừa bước ra khỏi phòng sau khi sửa soạn, cô đang định đi tìm Kỷ Nam để bắt cậu chàng đưa đi ăn sáng. Mắt nhắm mắt mở, cô lơ mơ nhìn thấy bóng một chàng trai mặc áo vest đen chỉnh tề đi cạnh một đoàn người rầm rộ khác. Cô cũng bước về phía người con trai đó. Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên:

_ Nguyên Nhược...? Sao em lại ở đây? – giọng nói trầm trầm vẻ ngạc nhiên, và cả vui mừng.

Nguyên Nhược quên cả buồn ngủ, mở bừng hai mắt nhìn người con trai trước mặt – Đình Phong, người mà khiến cô yêu đến đau đớn khi phải rời xa.

Nguyên Nhược vội quay đầu chạy thật nhanh. Đình Phong cũng thế, anh bỏ mặc đoàn người đang ngơ ngác kia mà chạy theo cô.

Cả hai người một chạy một đuổi rượt nhau khắp hành lang khách sạn, người ngoài nhìn vào không hiểu chuyện chắc sẽ nghĩ đây là một đôi tình nhân ngọt ngào đang trêu đùa nhau.

Cuối cùng, Đình Phong cũng nắm được lấy cánh tay cô mà kéo giật lại, Nguyên Nhược muốn vùng vẫy nhưng không được, cô nói như hét:

_ Anh muốn gì đây?? Tôi không quen anh!!!

Sau câu nói đó của cô, cả người Đình Phong trở nên cứng ngắt. Nguyên Nhược thấy rõ nỗi tuyệt vọng trong ánh mắt của người con trai ngay trước mặt cô này. Nguyên Nhược cắn môi, kìm nén ước muốn được ôm lấy anh mà xin lỗi, cô giật mạnh tay ra, quay đầu bước đi thật nhanh bỏ lại anh đang đứng cứng đờ người ở đó.

Quay trở lại phòng mình, Nguyên Nhược không còn sức để đứng vững nữa, cô đổ sập người xuống, dựa lưng vào cánh cửa phòng nhắm mắt thở dốc.

Yên lặng một lúc như suy nghĩ gì đó, rồi cô mở bừng mắt, đứng thẳng người dậy bước nhanh qua phòng Kỷ Nam, đá mạnh cánh cửa phòng của cậu ra rồi nói to với người con trai đang ngạc nhiên nằm trên giường xem TV:

_ Tôi đồng ý làm người yêu của anh!

22. Chương 22

_ Vì hấn hả? – Kỹ Nam sau khi nhìn cô một lát thản nhiên với tay tắt TV, cầm lấy quyển tạp chí đọc, không thèm nhìn cô nữa mà nói.

_ ...Chẳng phải anh muốn tôi làm người yêu của anh sao? Vậy thì tôi đồng ý rồi, anh còn quan tâm, lý do gì nữa chứ?

Cô lạnh lùng nhả ra từng chữ, cô muốn dù là người yêu của nhau nhưng cũng chỉ có giá trị bằng một cuộc trao đổi, không tình cảm, không hơn!

_ ...Hừ! – Kỹ Nam nhếch môi, hừ mũi một cái tỏ vẻ khinh thường.

Cô đi đến bên giường, nghiêng người ra nhẹ nhàng vuốt má Kỹ Nam:

_ Anh có được tôi, tôi thực hiện được điều mình muốn, đôi bên có lợi, không thích à?

Kỹ Nam gấp quyển tạp chí lại, nắm lấy cổ tay cô, cười:

_ Ồ, vụ trao đổi này cô nghĩ ra từ bao giờ thế?

Cô nhếch môi, lắc nhẹ cánh tay đang bị nắm giữ:

_ Cũng mới thôi, sao, đau à? Anh mong gì ở tôi? Yêu anh chắc?

Cổ tay đột nhiên đau nhói vì bị nắm chặt, mặt anh đanh lại, gằn giọng:

_ Đừng có lên mặt với tôi!

Cô cười khẩy:

_ Liên quan anh à?

Cả người cô bỗng bị mất trọng tâm, lao vào người Kỹ Nam do bị anh kéo giật lại, và...! Môi chạm môi... Cả người bị anh ôm chặt...

Cô ngạc nhiên, mở to mắt, đẩy mạnh Kỹ Nam ra nhưng giờ đột nhiên anh khỏe không ngờ, cô không thể thoát ra nổi, bèn cắn mạnh vào cái lưỡi ngang tàng của anh. Anh rụt lưỡi lại, liếm vòng quanh đôi môi cô làm nó cay lên mùi máu.

Đôi môi anh nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo:

_ Tôi đồng ý trao đổi với cô!

23. Chương 23

Đình Phong

Khi thấy Nguyên Nhược bỏ chạy, tim tôi như thắt lại, vội vàng chạy theo sau cô. Cô mới bỏ đi có một thời gian ngắn thôi, vậy mà tôi đã như phát điên lên, chẳng thể nào chú tâm vào việc gì. Tôi chỉ muốn vứt bỏ hết mọi thứ mà đi tìm cô, ôm cô vào lòng và ghì chặt để cô không thể nào quay mặt bước đi được nữa, tổn thương cô ấy gây ra cho tôi, thực sự, chỉ cần cô ấy quay về, tôi có thể bỏ qua tất cả.

Giờ đây, cô đã xuất hiện trước mặt tôi và lại bỏ chạy! Làm sao tôi có thể để việc đó xảy ra? Tôi chạy như điên cuồng đuổi theo cô, vậy mà.... Vậy mà chỉ đổi được ánh mắt vô cảm và câu nói tàn nhẫn đó:

_ Anh muốn gì đây?? Tôi không quen anh!!!

“Ầm” một tiếng, tôi cảm giác như xung quanh ánh sáng vụt tắt, chỉ còn lại bóng tối, và chỉ có một mình tôi...

Khoảnh khắc đó...là khi tôi thấy tuyệt vọng nhất...

Cảm giác như bị rơi xuống vực sâu không đáy, mãi mãi, chẳng bao giờ thoát ra được...

Lúc ấy...tôi cảm thấy mình chẳng còn gì để mất, tất cả đã rời bỏ tôi...

Đầu óc quay cuồng, tôi chỉ muốn ngã xuống nền đất, ngủ một giấc dài không bao giờ tỉnh dậy nữa để khỏi phải nhận những lời tàn nhẫn vô tình từ cô ấy...

Nhưng tôi không thể...

Tôi cứ đứng như trời trồng ở đó, ngẩn ngơ nhìn Nhược Nhược bỏ chạy...

Những vị khách cầu bố tôi liên tục lên tiếng gọi tôi, những người hiếu kì xung quanh bàn tán xôn xao...

Tôi nghe thấy hết, nhưng tôi cảm thấy nó không thực, cứ như tôi vẫn đang ở trong một giấc mơ...

Hàng loạt câu hỏi được tôi đặt ra trong đầu:

“Vì sao em phải lảng tránh tôi đến mức đó?”

“Tôi không quan tâm thân phận của mình thì sao em phải lo nghĩ nhiều như thế chứ?”

“Vì sao?”

“Chẳng lẽ em không yêu tôi thật sao?”

“...”

Tôi cứ chìm đắm vào mọi suy nghĩ, vào cái giấc mơ hư ảo của mình như vậy đấy.

Nhưng mơ đến bao lâu thì cũng phải tỉnh, không phải sao? Tôi còn có quá nhiều việc phải làm...

Quay đầu gượng cười, tôi cố lấy vẻ mặt thản nhiên nhất:

— Không có chuyện gì, là tôi nhận nhầm người, làm mất nhiều thời gian của các vị quá, chúng ta đi thôi!

Hình như, tôi vừa yêu, vừa hận em rồi, Nhược Nhược...

24. Chương 24

“Wow!! Cậu nhìn xem, đôi kia đẹp quá đi!!!” – một cô gái thốt lên.

“Đâu đâu?? A, kia rồi! Ôi cha mẹ ơi, giá mà mình được là cô gái kia một lần thì chết cũng đáng!! Anh chàng ấy đẹp trai kinh!!!!” – cô gái khác hét lên.

“Cậu mơ đấy à! Người ta xinh đẹp như thế mới xứng với anh ta, chứ cậu thì...” – cô nàng nhìn từ chân lên đầu cô bạn mình, cuối cùng lắc đầu thở dài một tiếng đầy khinh thường.

“Xi! Cậu thì hay rồi! Hứ!” – cô bạn kia thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng bừng bỏ đi, còn cô gái kia đứng cười ha ha.

Xin được giới thiệu, cặp đôi đó chính là Nguyên Nhược - Kỳ Nam.

Hai người họ đang cười nói rất vui vẻ, thỉnh thoảng Kỳ Nam lại nheo nheo mũi hay bẹo má Nguyên Nhược, Nguyên Nhược chu môi lên vẻ hờn dỗi rất đáng yêu, người này liên tục gấp thức ăn vào đĩa người kia. Ai nhìn vào cũng thấy đây là một cặp đôi rất ngọt ngào, rất tuyệt vời, nhưng ai biết được là họ làm thế chủ yếu để diễn cho người con trai đang ngồi ở bàn ăn đối diện kia xem đâu?

Đình Phong phong thái rất lạnh lùng, nhàn tản ngồi ăn, chỉ thiếu nước gắp cái biển trên mặt: “Ta là vua, không phải quan tâm đến ai hết, chỉ có người khác quan tâm đến ta.” Thế nhưng thực sự thì anh chàng vừa ăn vừa liếc mắt về phía bàn Nguyên Nhược, thỉnh thoảng lại cười khinh thường cái thái độ giả nai của cô

nàng. Nhưng khinh một thì giận mười. Trong lòng Đình Phong như có lửa địa ngục cháy dữ dội (lửa tức giận), lại thỉnh thoảng “ai kia” lại có những hành động “ngọt đến chảy nước” khiến cậu thấy như có ai đổ thêm xăng vào lửa vậy! =.=

Khi Nguyên Nhược cùng Kỳ Nam ngồi yên vị trong xe thì cũng cùng lúc chủ nhân của chiếc Ferrari đỗ sát bên cạnh bước vào – Đình Phong!

Nguyên Nhược thấy vậy, lại quay sang trò chuyện cười đùa với Kỳ Nam vô cùng than thiết, nhưng cũng đánh mắt sang quan sát thái độ Đình Phong.

Đình Phong liếc liếc sang chỗ bọn họ, lòng vô cùng bực bội, nghĩ thầm: “Em có vẻ hạnh phúc quá nhỉ!! Còn không thèm nhìn sang chỗ này một cái!! Hừ!”

Rõ ràng Đình Phong đang vô cùng ghen tuông vậy mà sau mấy cái liếc, Nguyên Nhược lại nghĩ: “Anh ta còn không thèm quan tâm đến mình!! Còn chẳng thèm liếc mình lấy một cái!!”

Kỳ Nam nhìn thấy Đình Phong qua những cái liếc mắt của Nguyên Nhược, bàn tay bất giác lần đến cổ tay Nguyên Nhược nắm thật chặt, gương mặt cũng tự nhiên đanh lại, ánh mắt có gì đó hệt hăng và buồn tủi, nhưng Nguyên Nhược không hề nhận ra, chỉ nhíu mày, gất nhẹ:

_ Anh điên à?

Hai người yêu nhau lại không hiểu lòng nhau, tự suy diễn, tự làm chính mình đau khổ, thật đúng là bi hài. Chỉ khổ cho Kỳ Nam, yêu người không nên yêu...

Hai chiếc xe rú ga, ra khỏi gara, phóng ra con đường lớn rồi chia làm hai ngã khác nhau.

Đình Phong nói thầm:

_ Nguyên Nhược, hãy đợi đi, khi anh xuất hiện trước mặt em lần nữa cũng là khi em không dễ dàng thoát được khỏi tay tôi đâu!! – rồi anh nở một nụ cười khê...

Nguyên Nhược dựa người vào cửa sổ, lặng lẽ nhìn hoàng hôn dần buông.

Đột nhiên, một hồi gõ cửa vang lên, Nguyên Nhược không quay đầu lại, nói:

_ Vào đi!

Cánh cửa phòng bật mở, người bước vào là một cô gái trẻ có dáng người cao ráo, bộ đồ da màu đen bó sát tôn lên đường cong quyến rũ của cô, khuôn mặt trang điểm không nhiều, chủ yếu là kẻ mắt càng làm cô có vẻ sắc sảo hơn. Đó là Ghost – Hạ Thanh Thanh.

Thanh Thanh vừa đóng cánh cửa vào vừa lên tiếng:

_ Nhóc, sao vừa về đã chui vào đây trầm ngâm thế, không ra chào hỏi mọi người một tiếng à?

Nguyên Nhược không trả lời, cứ giữ nguyên vị trí đó.

Thanh Thanh thở dài, ôm lấy Nguyên Nhược:

_ Em, chị xin lỗi vì đã không nói mấy chuyện của tổ chức cho em, nhưng thực sự chị không muốn em dính quá nhiều đến máu, em còn quá trẻ, chị muốn em có cơ hội sống cuộc sống bình thường như những đứa con gái bình thường khác hơn là cái nơi đầy mùi máu tanh và mưu mô này. Chị cứ nghĩ em sống ở ngoài sẽ đoạn tuyệt dần với bên này, giờ em đã chọn nơi này, chị mong em đừng như thế này, chị sẽ rất buồn...

Nguyên Nhược thở hắt ra, quay đầu lại, ôm lấy Thanh Thanh:

_ Chị, em thực sự không sao!

Thanh Thanh thì thầm:

_ Cô bé ngốc! Đi ra chào hỏi mọi người thôi, họ đã chuẩn bị một bữa tiệc cho em rồi đấy!

Nguyên Nhược mỉm cười:

_ Vâng! – rồi cùng Thanh Thanh bước ra ngoài.

Bỗng, Nguyên Nhược quay đầu lại, nhìn ra cửa sổ, nơi hoàng hôn xuống, nói khẽ:

_ Chị à! Có phải cuộc đời của em... khi kết thúc cũng sẽ như hoàng hôn kia không?

Thanh Thanh không nghe rõ, quay đầu lại hỏi:

_ Há? Em vừa nói gì cơ? Chị không nghe rõ.

Nguyên Nhược lắc đầu:

_ Không, không có gì đâu ạ, chúng ta đi mau thôi!

25. Chương 25

Nguyên Nhược và Thanh Thanh chưa bước vào hội trường đã nghe thấy tiếng ồn ào, ầm ĩ. Hội trường này là nơi lớn nhất trong 3 khu A, B, C của tổ chức nếu không tính đến nơi mà lò chế tạo vũ khí hạt nhân được bí mật đặt dưới tầng hầm.

Cánh cửa hội trường được mở to, vừa nhác thấy bóng Nguyên Nhược và Thanh Thanh lập tức hầu hết những người bên trong đều cúi mình, hô vang:

_ Chào mừng Dragon, Ghost trở về!

Nguyên Nhược gật đầu một cái, bước nhanh về phía chiếc ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo, có gắn hình đầu rồng bằng vàng phía trên, thoải mái ngồi lên rồi phẩy tay ọi người đứng hẳn lên.

Một tiếng cười khúc khích vang lên:

_ Ô, qua thời gian dài mà Dragon vẫn giữ được cái uy khiến người khác phải phục! Đáng mừng!

Dragon dở khóc dở cười quay ra:

_ Phantom, quậy ít thôi, chị còn chưa xử em đâu đấy!

{Phantom: Bạch Nhật Vương - một cậu nhóc nghịch ngợm, có khuôn mặt siêu kute có mái tóc bạch kim rực rỡ nhưng có bộ óc siêu việt với chỉ số IQ của một thiên tài. Thường thì có nhiệm vụ tính toán, đưa ra kế sách đối phó CIA với những vụ vận chuyển ma túy và “hàng nóng” nhưng nhiệm vụ chủ yếu của cậu nhóc mà chỉ những người tối cao trong tổ chức mới được biết thì là ngăn những thế lực bên ngoài biết về lò chế tạo vũ khí hạt nhân trong khu biệt thự và một lượng lớn các loại vũ khí và những chất độc khủng khiếp.**

Phantom lè lè lưỡi:

_ Uầy, hôm nay là ngày vui mà sao chị căng thế.

Nguyên Nhược bật cười:

_ Rồi, cứ để đó chú sẽ biết tay chị!

Một giọng trẻ con non nớt khác vang lên:

_ Chị! Mãi chị mới trở về vậy mà chị không thèm để ý gì đến em hết! Chị ghét Angel rồi sao?

Dragon tỏ vẻ ngạc nhiên xoa cằm:

_ Tên em là Angel từ khi nào thế nhỉ? Chị nhớ tên em là Fox mà?

Fox bĩu môi, hất tóc sang một bên, bắt chân hình chữ ngũ la oai oái khác hẳn cái giọng non nớt ngây ngô mới rồi:

_ Xiìììì! Thấy “me” đáng yêu quá nên “you” bắt nạt thế là không được đâu nhá!

Nguyên Nhược đang định trêu cô nàng hồ ly đồng danh thích giả nai này thêm chút nữa thì Death đã xen vào:

_ Trước mắt lũ nhóc này thì tươi cười như thế, vậy mà với bạn trai là tôi thì em lại mặt lạnh như băng!!

Fox và Phatom há hốc mồm, hết nhìn Nguyên Nhược lại nhìn Kỷ Nam. Nguyên Nhược trợn mắt:

_ Anh...!

Mới nói đến đó, Phantom và Fox cùng hét lên át chặn cả lời Nguyên Nhược:

_ Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!! Hai người lén lút quan hệ mờ ám từ bao giờ thế??

Nguyên Nhược bịt tai, trừng mắt nhìn Death đang đắc ý cười, lại hét lũ trẻ:

_ Ăn nói vớ vẩn, ta “lén lút quan hệ mờ ám” bao giờ?

Death ngay lập tức nói chen vào, như kiểu đợi sẵn cô nói câu đó ra là nhảy vào luôn vậy:

_ Đúng đúng! Bọn ta đâu có như thế! Chúng ta quang minh chính đại yêu đương mà!!

Nguyên Nhược trợn trừng mắt, không ngờ Death “cả gan” như vậy. Phantom và Fox thì gật đầu, “ồ” rõ to, lại thêm câu “ra là thế” và ánh nhìn giả vờ ý nhị làm cô tức đến đâu bốc khói.

Nguyên Nhược tức điên lên, hét:

_ Không đùa nữa!!! Tôi với Death vốn chẳng có gì cả!!! Tôi không yêu anh ta!!!! – tiếng vang vọng khắp hội trường.

Hét xong, cô thở hồng hộc vì vẫn còn tức giận. Đột nhiên, lúc này cô mới để ý xung quanh.

Im lặng...

Đúng, cả hội trường giờ đều im lặng...

Mọi người hết nhìn cô lại đến nhìn Death, nét mặt anh sa sầm, rõ ràng là đã bị cô làm tổn thương nặng nề. Từ một trò đùa giờ lại trở nên nghiêm trọng như thế này, ai nấy lặng lẽ thở dài, không hiểu sao Dragon đột nhiên lại nổi điên lên như vậy?

Nguyên Nhược nhìn anh, lòng chùng xuống, tự thấy mình phản ứng quá khích, thở dài, cô đứng lên, nói to:

_ Mọi người cứ ăn uống, vui chơi thoải mái, tôi hơi mệt, về phòng nghỉ trước vậy!

Rồi cô bước nhanh ra ngoài hội trường, về đến phòng ngủ, cô mở điện thoại ra, nhắn một tin cho Death:

_ Chúng ta, chia tay đi.

26. Chương 26

“Rào...rào...”

Mưa như trút nước đổ xuống, cả bầu trời một màu xám xịt, sấm chớp giạt liên hồi.

Dưới màn mưa lạnh lẽo, một chàng trai hai tay nắm lấy vai một cô gái lay mạnh, đó là Death và Nguyên Nhược.

Lúc này, tóc và quần áo cả hai đều đã ướt sũng, Death hét lên át cả tiếng mưa:

_ Vì sao!?!?! Tôi đã làm gì chứ?? Đột nhiên cô nhắn một tin rồi bỏ trốn cả tháng, cô muốn gì chứ????

Hai vai bị Death bóp mạnh đau đến phát run, Nguyên Nhược quay mặt đi, nói:

— Chẳng phải tôi đã bảo đây chỉ là một cuộc làm ăn đầy thôi?

Death nhếch mép, khuôn mặt đanh lại, những giọt nước trên gương mặt tuấn tú thì nhau rơi xuống, mưa, hay là...?

Rồi anh cười, cười như điên dại, cười đến run rẩy cả người, Death ngồi xổm xuống, gần giọng:

— Rốt cuộc, tôi vẫn là con thiêu thân ngu ngốc!

Nguyên Nhược im lặng nhìn anh, rồi cúi đầu, quay mặt bước đi.

Đột nhiên, Death lên tiếng:

— Cô, đi gặp anh ta đi, bố anh ta...đã bị Ghost bắn chết cách đây nửa tiếng rồi.

“Ầm!” – Nguyên Nhược chợt thấy tai mình lùng bùng, đầu óc quay cuồng. Cô day mạnh trán, guồng chân chạy nhanh trong mưa...

27. Chương 27

Hơn 1 năm sau...

Chiếc cửa quán café được mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào, trên tay ẵm một bé gái sơ sinh khoảng 4, 5 tháng tuổi. Cô cất giọng:

— Các em, hôm nay làm có mệt không?

Cô gái đang dọn dẹp bàn cười nói:

— Không sao chị ạ, công việc cũng nhẹ thôi mà.

Một cô gái khác đang lau rửa ly nói:

— Tiệm mình khách toàn là học sinh, sinh viên là chính, bọn nhóc cũng vui lắm chị ạ, bọn nó thỉnh thoảng còn kéo em và Ngọc ra nói chuyện phiếm nữa cơ, tán phét toàn chuyện trên trời dưới đất.

Cô vừa mỉm cười vừa chỉnh nhạc trong quán thành một bản nhạc không lời nhẹ nhàng:

— Các em thích là tốt rồi.

Cô gái tên Ngọc ngưng ngừng nói:

— Chị, em với Hạnh ở đây làm việc sung sướng như thế này đều là nhờ chị cả. Tụi em thực không biết phải cảm ơn chị như thế nào.

Hạnh phụ họa:

— Đúng, đúng. Nếu không có chị chắc bọn em vẫn là mấy đứa sinh viên toàn đi bán...

Cô cất ngang:

— Thôi, chuyện cũ không nhắc tới nữa, các em làm việc thật tốt là đã giúp đỡ chị rất nhiều rồi.

Ngọc và Hạnh cùng gật đầu lia lịa:

— Vâng, em rõ rồi! Chị Nguyên Nhược!

Đúng, là Nguyên Nhược. Người đứng đầu tổ chức Phoenix từng làm mưa làm gió trên giang hồ năm xưa, giờ cô đã ở đây, làm chủ cửa hàng café này, làm mẹ.

Cô ngồi xuống ghé, nhìn vào đứa bé mình ẵm trong lòng, Linh Mai rất giống bố nó... Đình Phong...

Hạnh lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

_ Chị, em làm cho chị một cốc sinh tố xoài nhé?

Nguyễn Nhược cười:

_ Cảm ơn em.

Chỉ một lát sau, Hạnh bê một ly sinh tố xoài được trang trí rất đẹp với những lát chanh mỏng gắn thành ly và chiếc ống hút xoắn màu xanh nhạt. Hạnh đặt ly sinh tố lên bàn, đưa tay xoa đầu Linh Mai:

_ Nhóc này càng ngày càng xinh!

Nguyễn Nhược đưa Mai cho Hạnh ẵm, nhẹ nhàng uống một ít sinh tố, khen:

_ Em ngày càng lên tay rồi đấy Hạnh!

Hạnh cười khanh khách:

_ Nhờ công chị chỉ bảo mà, em không lên tay sao được.

Nguyễn Nhược cười cười, đưa mắt nhìn quanh quán, đã hơn 1 năm rồi, không, là gần một năm rưỡi, sau cái ngày ấy...

Hơn 1 năm về trước...

Nguyễn Nhược chạy như điên trong màn mưa đêm. Mưa rất to, đập vào người đau rát, đầu cô đã nhức buốt và nóng ran do dính mưa quá nhiều, chân tay đã bủn rủn nhưng cô vẫn cố chạy, chỉ để tìm kiếm hình bóng một người con trai mà trong suốt thời gian qua cô đã không phút giây nào quên được...

Cuối cùng, cô đã tìm thấy anh - Đình Phong. Anh ngồi cạnh một gốc cây, ôm chặt một người đàn ông trung niên đã chết, bên cạnh là một khẩu súng lục. Anh, người đàn ông ấy lại một lần nữa khóc trước mặt cô...

Cô bước từng bước chậm rãi về phía anh, anh giật mình, vớ lấy khẩu súng, chìa về phía cô hét lên:

_ Ai????

Cô vội kêu lên:

_ Em, là em mà!!

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi cười phá lên:

_ Em? Ý cô là gì? Nguyễn Nhược? Người yêu cũ của tôi? Đường Vi Lam? Kẻ đứng đầu một tập đoàn toàn những con quái vật? Hay là kẻ đứng sau vụ giết cha tôi???? Cô nói xem!!! Cô là ai!! Là cái gì!!! Là nghiệp chướng trong cuộc đời tôi????

Cô im lặng, cúi mặt xuống, những sợi tóc mái ướt đẫm nước bết lại với nhau che đi đôi mắt cô, mưa vẫn cứ ào ào trút xuống, thật lạnh...

Anh ngừng lại một chút, nhìn cô rồi lại nói:

_ Cô có biết không? Cha rất yêu tôi, tôi là niềm tự hào của cả đời ông ấy. Ông ấy không từ chối tôi bất cứ điều gì, cha chỉ có một nguyện vọng duy nhất là tôi kế thừa nghiệp của ông, và tôi cũng luôn cố gắng đứng đầu trong mọi lĩnh vực để làm ông vui lòng. - giọng anh cao lên - Thế nhưng tôi lại đi yêu một trong những kẻ đứng đầu danh sách đen mà FBI cần loại bỏ. Lần đầu tiên, tôi làm cha thất vọng. Nhưng cha vẫn không quát mắng, chán ghét tôi mà cha chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo. Đến tận lúc chết, ông vẫn không hề oán hận tôi. - đột nhiên, tiếng anh trở nên khan khan, đầy tức giận - Vậy mà cô! Có thể đang tâm ra lệnh cho người ta đi giết hại một người tuyệt vời như thế, cô có còn là con người không???? HẢ!?! Cô trả lời tôi đi xem nào!!

Nguyễn Nhược ngẩng đầu lên, nói với Đình Phong:

_ Tôi không hề ra lệnh giết cha anh. Tôi không hề biết có chuyện đó, vừa nghe tin tôi chạy ngay đến đây.

Đình Phong cười nhạt:

_ Vậy à? Cô là kẻ đứng đầu mà không biết à? Chúng tự tiện ra tay à? Cô có biết là cô nói dối chướng tai đến thế nào không? Nực cười!!! Cô đến đây làm gì?? Cười trên cái chết của cha tôi à?? Hay là để xem cho rõ đáng về thảm hại của tôi???

Giọng cô nghẹn lại:

_ Tôi...tôi thực sự không biết...tôi không hề có ý đó...

Cô tiến đến, giơ một tay về phía anh, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

Anh hét lên:

_ Đứng yên đó! Không tôi bắn cô thật đấy!

Cô ngừng bước chân, ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, ánh mắt không còn như ngày yêu nhau mà lại chất chứa đầy thù hận... Từ khi nào, khoảng cách giữa cô và anh lại trở nên xa vời như vậy?

Mưa ngày càng to, sấm rền rĩ từng hồi từng hồi không dứt, người cô vốn đã lạnh cóng đến mức không còn cảm giác, tai ù ù, cô sắp không chịu nổi đến nơi rồi...

Tầm nhìn của cô ngày càng thu hẹp lại, mắt đã mờ hẳn, cuối cùng, cô ngất đi...

...

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng khách sạn, bên cạnh là ...Đình Phong. Cả 2 đều không mảnh vải che thân. Cô đủ thông minh để hiểu hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Cô nhẹ nhàng vượt lên đuôi mắt anh, đôi mắt này, sau này sẽ không còn nhìn cô với vẻ tha thiết như trước nữa...

Cô cẩn thận từng chút từng chút bỏ chăn ra, rời khỏi giường rồi vệ sinh cá nhân, lặng lẽ để không làm anh thức dậy. Chuyện hôm nay, chắc gì khi tỉnh dậy anh đã nhớ? Vậy thì cứ coi như đây là một bí mật mà chỉ có cô mới biết đi...

Cuối cùng, đứa bé trong tay Hạnh kia chính là “kết tinh” của ngày hôm đó. Cô đã bỏ đi đến quận khác, không quan tâm đến chuyện gì trước đây nữa. Cô cười nhàn nhạt, chắc anh cũng không biết mình có một đứa con gái đâu...

Đột nhiên, cánh cửa quán bị đập mạnh ra, một người con trai hùng hổ xông vào, anh ta tiến thẳng đến chỗ cô. Cô đưa mắt nhìn lên, không khỏi giật nảy mình. Là Death! Dù đã hơn một năm trôi qua nhưng trông anh vẫn chẳng thay đổi là bao. Có vẻ như chạy nhanh quá nên anh thở rất mạnh

Cô vừa đưa cốc sinh tố lên cho anh vừa hỏi:

_ Có chuyện gì thế? Sao anh biết tôi ở đây?

Anh cầm lấy ly, tu một hơi thật nhanh hết sạch, rồi anh lấy tay quạt qua môi, nói đứt quãng vì vừa chạy:

_ Cô...cô mau đến chỗ Đình Phong...anh... anh ta đã bắt được Ghost và dọa sẽ giết cô ấy nếu cô không gặp anh ta!

Cô ngạc nhiên hỏi:

_ Ghost bị bắt? Sao lại thế? Mà sao anh ta lại muốn gặp tôi?

Death kéo cô dậy, nói:

_ Đi với tôi mau! Tôi sẽ kể cho cô nghe! Anh ta ra cho tôi 3 ngày, giờ đã là ngày thứ 2 rồi, cô mau về chuẩn bị sáng mai đến gặp hắn! Tôi sẽ đi với cô nên khỏi lo không an toàn!

Cô giật tay anh ta ra, đến chỗ Hạnh dặn dò vài câu rồi bé Mai đưa cho Death, cô nói:

_ Tôi sẽ đi với anh, anh đưa tôi đến tổ chức chuẩn bị rồi không còn theo tôi nữa, tự tôi đến gặp Đình Phong. Nhưng tôi có một điều kiện là anh phải chăm sóc cẩn thận đứa bé này, đây là sinh mạng của tôi đấy. Tôi có thể chết, nhưng nó thì không. – Cô đột nhiên cười lém lỉnh - Giờ thì đi cứu người yêu của anh nào!

Death mặt đỏ bừng, hạ giọng:

_ Làm...làm sao cô biết?

Cô bật cười:

_ Nhìn thoáng qua là biết rồi! Chúng ta đi thôi!

Death nhìn đứa bé trong tay, hỏi:

_ Đây là...con của cô?

_ Ừm, nên anh hãy cẩn thận đấy, nó mà làm sao, tôi giết anh!

_ Cô và anh ta hả?

Cô cười buồn:

_ Anh nghĩ là tôi có thể với ai khác nữa sao?

Death cúi đầu, không nói gì nữa. Lần này biết là ích kỷ, không công bằng với cô nhưng anh rất muốn cứu Ghost, không thể làm khác đi được. Anh ngẩng đầu lên, hỏi cô:

_ Vì sao cô dễ dàng đồng ý vậy?

Cô cúi đầu, nói rất nhỏ:

_ Vì, tôi còn nợ anh ta một tình yêu, đủ để trao đổi bằng cả tính mạng mình...

Anh buột miệng hỏi:

_ Có đáng không?

Cô cười:

_ Đáng chứ, ít ra với tôi thì là như thế.

28. Chương 28

Cô đã về tổ chức thay trang phục, xem lại một số thứ, căn dặn lại Death một lần nữa về Mai rồi mới đi, cuối cùng, giờ cô đã ở đây, trước cánh cửa phòng Đình Phong...

Từ từ mở cánh cửa gỗ ra, cô thềm hít một hơi thật sâu, căn phòng này không hề có chút ánh sáng nào từ bên ngoài, chỉ có ánh vàng mờ mờ từ chiếc đèn chùm trên cao. Một bầu không khí lạnh lẽo bao trùm nơi đây. Lẽ ra nơi đây không hề thích hợp với một người luôn đứng trong ánh sáng như anh. Một năm, hơn một năm từ ngày đó mà anh đã thay đổi đến thế sao?

Cô bước thật chậm vào phòng, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình chằm chằm, nhìn một lúc mới nhận ra anh đang ngồi trên chiếc ghế cao ở chính giữa phòng. Anh ngồi yên đó, một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn cô, như một con hổ dữ lạnh lùng theo dõi con mồi của mình.

Cô bước lên một bước, cất tiếng hỏi:

_ Ghost đâu?

Anh buông tay chống cằm ra, mỉm cười nói:

— Đã thả ra rồi.

Cô căng thẳng hỏi tiếp:

— Anh không làm gì chị ấy chứ?

Anh lại tiếp tục cười:

— Đương nhiên, chỉ cần cô đến đây là đủ rồi mà.

Cô hỏi tiếp:

— Anh muốn tôi đến đây làm gì?

Anh cười:

— Nói lại tình xưa.

Cô ngày càng khinh hĩ về nụ cười của anh, nó tỏa sáng nhưng lại rất giả tạo, rớt cuộc, anh đã thay đổi đến mức nào??? Cô hét lên:

— Đừng có đùa với tôi!!

Anh bật cười ha hả:

— Sao cô lại nghĩ là đùa?

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, khốn thật, hơn một năm rồi mà cô vẫn không có nổi sức đề kháng với anh. Rõ ràng biết là anh ta đùa giữ mình vậy mà...

Cổ nặn ra một nụ cười khinh khỉnh, cô nói:

— An chỉ gọi tôi đến đây để đùa giỡn thôi chứ gì? Vậy thì tôi xin đi trước.

Nói rồi cô quay đầu bước đi.

Đúng lúc đó một tiếng súng vang lên. Viên đạn bay vụt qua, xướt qua má cô tạo nên một vết xước dài, máu bắt đầu thấm ứoc gò má cô.

Cô quay đầu lại. Anh nhếch môi, khẩu súng trên tay vẫn còn bốc khói từ nòng súng:

— Ai cho cô bước đi trước mặt tôi?

Cô cười khinh khỉnh:

— Thì sao? Tồn thương long tỵ trọng của anh à?

Anh hét lên:

— Im mồm!!! Cô không có quyền được nói kiểu đó ở đây!!

Khẩu súng một lần nữa được bóp cò, viên đạn lao đi, cắm thẳng vào ngực trái của cô, âm thanh vang lên khô khốc...

Cô không biết, hình ảnh cô quay đầu bước đi đã ám ảnh anh như thế nào...

Cô không biết, hàng đêm anh lại tỉnh dậy với cơn ác mộng cô bước đi ra sao...

Cô không biết, vĩnh viễn không bao giờ biết được...

Thân hình cô đổ sụp xuống, máu trào ra không tìm lại được, viên đạn sượt qua tim cô, đau buốt...

Anh chạy về phía cô, anh...anh đâu có định làm như thế... Chỉ vì quá tức giận...

Vì sao?

Anh đã tưởng anh hận cô đến mức cô chết cũng không hả long vậy mà giờ cô sắp ra đi thì anh lại tìm anh lại đau đến cùng cực, tưởng như muốn vỡ nát ra...

Anh bước ra ngoài, hét lên:

_ Quản gia!!! Mau gọi cấp cứu nhanh!!!!

Rồi anh quay đầu lại, nói với cô:

_ Cố đợi một chút, tôi sẽ đưa cô đi viện!!

Cô mỉm cười, rốt cuộc anh cũng đã tháo chiếc mặt nạ lạnh lùng với cô, đôi mắt anh đầy vẻ lo lắng... Cô mãn nguyện rồi...

Cô nói, bằng tất cả sức lực còn lại của mình:

_ Nếu có kiếp sau, anh sẽ lại yêu em chứ?

Rồi, cô ngừng thở, kết thúc quãng đời của mình một cách bình thản như thế...

Khi quản gia bước vào, đã quá muộn...

Anh bật khóc, cũng đã quá muộn...

Muộn rồi, còn gì nữa đâu?

29. Chương 29

“Nhanh lên!! Phòng cậu chủ cháy rồi!!!”

“Đạp cửa đi!! Mau!!”

“Ai đó gọi lính cứu hỏa đi!!!”

“Đám cháy đang lan ra, cẩn thận!!”

Tiếng ồn ào hỗn loạn vang khắp khu biệt thự của Đình Phong. Tất cả mọi người làm đều tập trung lại một nơi với những xô nước lớn. Cậu chủ của họ - Đình Phong đã phóng lửa căn phòng, đóng cửa khóa trái mình lại trong đó.

Ngoài này ồn ào bao nhiêu thì trong phòng lại vô cùng yên lặng, Đình Phong đứng giữa những ngọn lửa thi nhau nhảy múa, mồ hôi chảy liên tục trên gương mặt anh, nhưng anh lại cười rất hạnh phúc...

Vì anh sắp đến với cô...

Hơn một giờ trước, Death bé Linh Mai đến gặp Đình Phong...

Đình Phong ngồi trên nền đất, quay mặt lại với Death, cất tiếng, giọng khàn khàn:

_ Đến đây làm gì? Muốn chết sao?

Death im lặng một lúc, rồi nói:

_ Cha anh chết, là do tôi ra lệnh cho Ghost giết.

Đình Phong “hừ” một tiếng:

_ Sao nữa?

Death nói tiếp:

_ Đứa bé tôi đang bế, là của anh và Nguyên Nhược.

Đình Phong cả người run lên, quay phắt người lại, hét to:

_ Đừng có ăn nói hàm hồ!

_ Tôi không hề ăn nói hàm hồ, Nguyên Nhược trước lúc đến đây đã nói cho tôi biết, hơn một năm trước, lúc cha anh bị Ghost giết, cô ấy đến tìm anh, và anh với Nguyên Nhược đã qua đêm, dù anh không nhớ gì hết.

Đình Phong cảm thấy cả thế giới chao đảo, hơn một năm trước, là đêm đó... Anh cứ nghĩ mình đã nằm mơ...

Death tiếp tục, giọng đều đều:

_ Sau đó cô ấy bỏ đi, rồi mở quán café, sinh con, làm ăn sinh sống như những người bình thường, một mình nuôi con anh.

_ ...

_ Lúc anh gặp tôi và cô ấy trong khách sạn một năm trước, tôi là người yêu trên danh nghĩa của cô ấy. Cô ấy đồng ý làm người yêu tôi để anh quên cô ấy đi, dù biết tôi yêu cô ấy thật lòng. Tất cả chỉ là một cuộc trao đổi.

_ ...

_ Sau đó, tôi tìm được cô ấy, cô ấy đồng ý đến gặp anh rất dễ dàng, chỉ có một điều kiện là tôi phải chăm sóc cho Linh Mai – con anh và cô ấy thật cẩn thận. Cô ấy biết là gặp anh có thể sẽ chết, nhưng cô ấy vẫn đi, Nguyên Nhược nói cô ấy nợ anh một tình yêu đủ để đánh đổi bằng cả mạng sống.

Anh cất tiếng, bờ môi đã nứt nẻ, giọng khà khà:

_ Tôi...không cố ý giết cô ấy.

Death gật đầu, nói:

_ Tôi biết, anh yêu cô ấy đến mức nào, có lẽ chỉ là vô tình. Nhưng tôi vẫn không muốn tha thứ cho anh khi đã hiểu lầm Nguyên Nhược nhiều như vậy. Tôi cũng không thể giao đứa bé này cho anh, tôi sẽ mang nó đi, đi cùng Ghost, nó sẽ là con nuôi của tôi.

_ Nó là con gái của tôi mà! – anh hét lên.

_ Nhưng nó không thể sống cùng người đã giết mẹ nó. Anh ôm nó đi, lần đầu và cũng là lần cuối – Death giơ đứa nhỏ ra – Sau đó, nó sẽ đi với tôi ngay lập tức.

Anh đón lấy Linh Mai, ôm chặt đứa con vào lòng, nó rất giống anh, cũng rất giống mẹ nó... Mắt anh nhòe ướt, anh thì thầm:

_Xin lỗi con, cha yêu con và mẹ con nhiều, Linh Mai!

Cuối cùng, Death cũng ẵm Linh Mai đi, còn anh một mình trong phòng, châm lửa...

Khi ngọn lửa sắp nuốt hết cơ thể anh, anh mỉm cười, thì thầm:

_ Nếu có kiếp sau, anh sẽ lại yêu em, và sẽ làm chồng em...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hau-cua-4-hoang-tu>